Detectivul săptămânal

publică, în fiecare număr aventurile celor mai celebri detectivi, redate într'o formă captivantă

PRIMELE NUMERE SUNT INTITULATE:

1. Fantoma hotelului
2. Misterul rapidului 115
3. Testamentul căpitanului Garre
4. Spectrul răzbunător
5. Cursa morții
6. Enigma capului tăiat

NUMAI LEI 5

Prenumărați atenți ca să nu pierdeți nici un număr. Până la 15 ... FEMEI CELEBRE ... prețul numărului 7 ... de Lei 10

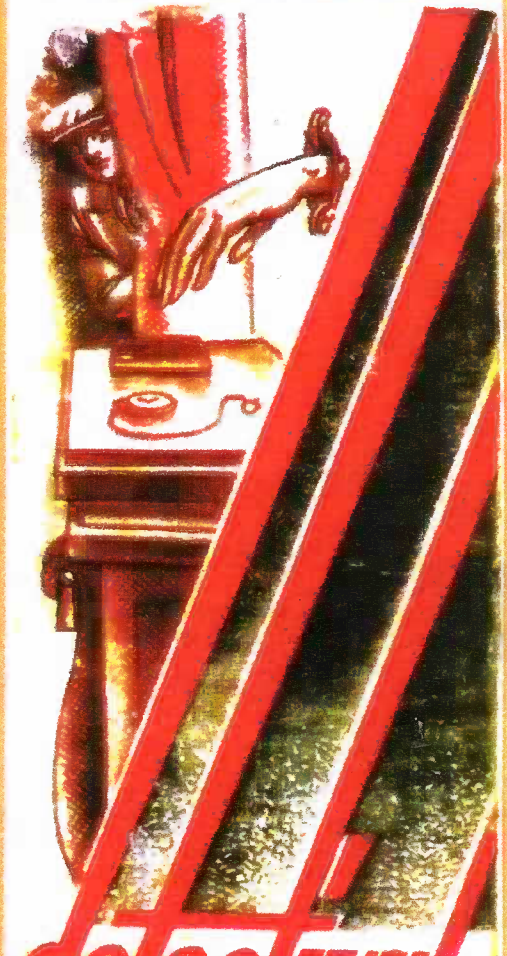

detectivul

săptămânal

FANTOMA HOTELULUI

★

Nº 1

LEI 5

FANTOMA HOTELULUI

de MAC LLOYD

CAP. I

O misiune care răstoarnă toate proiectele.

Celebrul detectiv Joe Bull, tocmai citea un ziar. Deodată îl văzui surâzând şi aplecându-se şi mai mult peste pagina pe care o parcurgea.

— Ce-i cu tine, Joe? — îl întrebai, curios.

Joe Bull îmi întinse gazeta, îmi arătă un pasagiu tipărit cu litere groase şi zise scurt, cum îi era obiceiul:

— Citeşte, Mac!

Luai ziarul, parcursei în grabă reportajul şi nu putui, nici eu, să-mi opresc un zâmbet. Ceea ce ne distra pe amândoi era o serie de amănunte asupra întoarcerii din America a lui Joe, unde obţinuse succese strălucite, şi a stabilirii sale definitive în Franţa.

— Ei, ce zici tu de primirea solemnă ce mi-o fac domnii gazetari? — întrebă Joe, oferindu-mi una din delicioasele sale ţigări egiptene.

— Ce să zic! — răspunsei eu. — Doar ştii bine că reporterii îşi vâră nasul pretutindeni; nu le scapă nimic. Totuşi, e pentru mine o enigmă cum de au aflat aşa de precis că eşti hotărît să te retragi pentru totdeauna din cariera ta de detectiv? Şi, de fapt, n'ar trebui să ne înveselim prea mult. Informaţiile astea din gazete ne vor strica toată liniştea. Mă prind că, chiar azi sau mâine, vor veni buluc peste noi o mulţime de clienţi, cerându-ne concursul să descâlcim misterele cele mai extraordinare.

— Nu te mai jeli atâta, omule! Nu ne-a încolţit încă nimeni. Şi apoi, suntem stăpâni pe noi. Cum năvălesc clienţii, n'avem decât să le dăm paşaportul.

— Ei cum, Joe, crezi tu cu adevărat că te-ar răbda inima să refuzi ajutorul tău unui om care ţi l-ar cere?

Joe râse şi replică:

— Fii liniştit! Voiu şti eu să împac capra cu varza. Da, te bucurai straşnic să facem pe rentierii aici, în căminul nostru simpatic.

Totuşi cuvintele lui nu mă liniştiră de loc, căci îl cunoşteam prea bine. De câte ori nu-mi promisese să nu se mai ocupe de nicio afacere şi, cu toate astea, nicio lună nu fusese în stare să stea liniştit, iar eu... eu, firește, ca cel mai bun prieten şi colaborator al său, nu puteam să-l las singur, ci eram târît de firea sa expansivă.

Şedeam în biroul comun din noul nostru domiciliu european. Casa, compusă dintr'un singur etaj, pe care o cumpăraserăm datorită unui simplu noroc, complect mobilată şi extrem de ieftin, era situată în mijlocul unei grădini mari, care totuşi ne despărţea doar cu opt metri de stradă.

Luai altă ţigară şi mă tolănii pe divan. Joe, în schimb, se cufundase în citirea gazetei.

Era tare plăcut căminul nostru. Până acum, nu cunoscusem decât viaţa febrilă, agitată, din New York, unde eram veşnic cu Joe în goană după răufăcători. Vă închipuiţi deci ce ideală era trândăvia de şedere şi ţineam grozav să nu ne-o întrerupe nimeni.

Vechea pendulă din sufragerie de alături bătu şapte.

— Drace, aşa de târziu! — exclamă Joe, sărind în picioare.

Şi deodată mi-adusei şi eu aminte că, în seara aceasta, aveam altă treabă decât să ne dedăm lenei. Clubul american organizase un banchet în onoarea sosirii detectivului Joe Bull în Franţa. Înţelegeţi, dar, că se im-

punea să ne punem, cât de curând, în haine de gală.

Mă sculai, gemând.

Joe râse şi zise:

— Te vaieţi de cele ce te aşteaptă. Nu uita, însă, că vor fi, cu siguranţă, nişte mâncăruri excelente şi plăcerea ta principală a fost întotdeauna mâncarea, deşi nu te-ai îngrăşat deloc.

Fiind slab ca un ţâr şi lung ca un par, aceste defecte sunt pentru mine un punct vulnerabil, şi mă simt indispus oridecâteori se vorbeşte de aşa ceva. Mă şi strâmbai îmbufnat, dar Joe nici nu se sinchisi, ci făcu haz.

In momentul acela, cineva bătu în uşă şi credincioşul nostru Pitt ne anunţă că e timpul să plecăm. Pitt, un băiatan devotat şi curajos, care făcea pe bucătarul, pe servitorul şi, la nevoie, pe ajutorul de poliţist, întrupând într'însul toate acestea, venise cu noi în Franţa. Astfel, ne puturăm lipsi de o menajeră, care ar fi fost proastă şi fricoasă, totdeodată.

Exact după o jumătate de oră, furăm gata şi ne urcarăm în automobilul care ne duse la aristocraticul hotel „Athenée-Palace", în saloanele căruia avea să urmeze serbarea.

Tocmai eram pe cale să pătrundem în vestibul, când auzirăm la spate:

— Mister Bull, Mister Lloyd! O, Doamne, e cu putinţă! Sunteţi dvs. în carne şi 'n oase? Cerul vă trimite!

„Du-te la dracu!" zisei în gând, supărat căci exclamări de acestea răsunaseră adesea la urechea noastră, încurcându-ne mereu în câte o nouă aventură.

Ne 'ntoarserăm, amândoi, miraţi, şi ne pomenirăm în faţa unui Englez înalt, elegant, în vârstă. Imi amintii numaidecât că-l mai întâlnisem cândva, dar nu putui preciza aşa de repede în ce împrejurări. Memoria lui Joe e infinit mai bună ca a mea. El strigă, deci, imediat:

— A! Mister Thompson din Londra, dacă nu mă înşel!

Acum mă dumirii şi eu.

— All right, mă mai cunoaşteţi aşa dar? întrebă Englezul, strângându-ne, vesel, mâinile.

— Negreşit, — replică Joe, zâmbind. Doar nu a fost puţin lucru să descoperim pe bandiţii cari au prădat Banca Naţională din Londra. Faptul mi-a rămas în memorie.

— Exact, Mister Bull, exact, şi vă sunt foarte recunoscător. Totuşi, nu mi-ar fi venit în minte, în necazul meu de azi, să apelez la dvs., fiindcă vă credeam în New-York. E o surprindere foarte plăcută pentru mine că vă întâlnesc aci, la „Athenée-Palace", fiindcă mă aflu, actualmente, într'o situaţie extrem de penibilă. Cu alte cuvinte: trebue să mă scăpaţi iarăşi din bucluc!

— E vorba să limpezim un nou atac asupra Băncii, Mister Thompson?

— O, nu, dar poate că afacerea de azi e mult mai gravă şi periculoasă. De altfel, mi-am dat de doi ani demisia din postul de director al Băncii Naţionale. Sunt, de atunci, directorul general al societăţii „U. A. G.", cum se numeşte întreprinderea căreia-i aparţin cele patru hoteluri mari din Londra. Dar, dacă sunteţi atât de bun, poftiţi pentru câteva minute în mica sală de lectură, ca să vorbim nestingheriţi.

— Cu plăcere, numai să nu dureze convorbirea prea mult. Am timp numai zece minute, fiindcă suntem invitaţi la un banchet.

Thompson făcu un gest afirmativ şi păşirăm după el, grăbiţi. După ce ne instalarăm în scaunele confortabile din încăperea cu gust mobilată şi ne aprinserăm inevitabilele ţigări, Thompson începu, după oarecare şovăire:

— Am primit mai adineauri o telegramă foarte neplăcută. Să fiu sin-

cer: viaţa mea e în joc, dacă nu se face imediat lumină într'o afacere foarte întunecoasă. E vorba de nişte furturi ce s'au comis, cu o iscusinţă extraordinară, la unul din hotelurile noastre, în ultimele săptămâni, fără să le putem da de rost, cu toate străduinţile noastre. Deşi camerele sunt bine încuiate, dispar, peste noapte, bani, bijuterii şi obiecte de valoare de-ale pasagerilor, de parcă le-ar fura nişte stafii. Toate măsurile ce le-am luat, printre cari şi angajarea unui număr mare de detectivi cari să supravegheze în interior, n'au putut duce la descoperirea rafinatului hoţ. Până acum, ca să nu stricăm reputaţia hotelurilor noastre, am închis ochii, plătind tuturor despăgubiri, fără să înştiinţăm poliţia. Din nefericire, suma ce am achitat-o în acest mod, se ridică la aproape o sută de mii de lire.

Joe tresări, uimit.

— Brrr! — exclamai, mirat, la rându-mi.

Thompson clătină, serios, capul şi continuă:

— Societatea „U. A. G." are un capital foarte mare; totuşi, nu poate să continue tot aşa, la infinit. Cu puţin înaintea plecării mele, fu, deci, convocată o adunare, când se propuseră cele mai aspre măsuri, printre cari şi concedierea întregii direcţiuni, dacă nu încetează imediat hoţiile. Precum vedeţi, mă aşteaptă un adevărat dezastru. Partea gravă, în această chestiune, e că au şi pătruns în public svonuri asupra nesiguranţei din hotelul nostru. Actualmente, aproape jumătate din întregul personal al chelnerilor se compune din detectivi şi, fiindcă în ultima săptămână nu s'a întâmplat nimic nou, am crezut că pot pleca liniştit. Din nefericire, acum un sfert de oră primii o telegramă.

Şi Thompson scoase din buzunar o depeşă, pe care ne-o întinse amândurora. Textul glăsuia:

Rockfield, regele petrolului, a fost prădat azi noapte la hotel Bristol de tot numerarul său, în valoare de două sute de mii dolari. Băiatul dela ascensor şi miss White au dispărut fără urmă.

STAFFORD

Era suficient. Precum se părea dar, compania de hoteluri ajunsese un fel de paradis al răufăcătorilor din Londra. In orice caz, agitaţia lui Mister Thompson era pe deplin îndreptăţită.

— Cine-i Stafford ăsta? — întrebă Joe, îngândurat, recitind telegrama.

— De fapt, Roger Stafford este directorul hotelului Bristol, dar, în timpul lipsei mele, se află sub conducerea sa şi celelalte trei întreprinderi, aşa că, astăzi, el e răspunzător de toate. De altfel, e un om foarte priceput. Totuşi, îi e cu neputinţă să dea de urma tâlharilor, deşi îşi sacrifică, el personal, multe nopţi, făcând şi pe detectivul. Vom fi nevoiţi să recurgem la ajutorul Siguranţei, dacă dvs., Mister Bull, veţi refuza să ne daţi concursul.

Joe nu răspunse numaidecât, ci-şi aprinse mai întâi, tacticos, o nouă ţigară.

Thompson îi cunoştea obiceiurile, aşa că aşteptă, în tăcere, jucându-se nervos cu lanţul dela ceasornic. La rându-mi, mă uitam pe furiş şi cu o încordare explicabilă la Joe, care sta, cu profilul lui energic, întors spre mine. Mă cam punea pe gânduri capul lui. Nu cumva era hotărît să-şi calce proiectul de a nu se mai ocupa de nimic şi va accepta să se aventureze într'o nouă afacere? Şi, iată, poftim: clipi, parcă, din ochiul drept. Zău aşa, nu mă înşelam, căci pe fruntea lui înaltă apăru brazda cea groasă pe care i-o cunoşteam aşa de bine.

Când clipea din ochiul drept, ştiam că prepară ceva. Era limpede că eu

voiu pierde, iar biruința o va repurta mister Thompson, ale cărui rugăminți Joe nu le va respinge.

Adio frumoasele visuri despre viața de rentier ce ne-o pregăteam și în care eu, în deosebi, ardeam să mă consacru grădinăritului! In Joe se trezise din nou polițistul, ceea ce însemna cu alte cuvinte: la lucru!

Un moment fui pe cale să-i atrag atențiunea asupra traiului tihnit ce-l plănuisem, dar renunțai, întrucât știam, dintr'o lungă experiență, că-l supără grozav, oridecâteori îi opuneam piedici.

Așa că tăcui, cu inima strânsă și nu prea încântat de cele ce aveau să urmeze.

— Ești dispus, moșulică? — întrebă el, întorcându-se, deodată, spre mine.

Resemnat, făcui un gest afirmativ. De altminteri, tot nu mi-ar fi folosit la nimic dacă mă împotriveam, căci clipirea ochiului drept al lui Joe îmi arătase îndeajuns că afacerea îl interesa peste măsură și că nu era chip să dau înapoi. Hotărîrea lui era luată.

La consimțământul meu, directorul general respiră, vădit ușurat, și zise:

— Vă mulțumesc, mister Bull. Știam eu că nu veți refuza, așa că voiu telegrafia imediat directorului Stafford hotărîrea dvs., de a ne ajuta.

Și se sculă.

— Mă rog, nu vă grăbiți așa! — îi obiectă Joe. Stați jos, mister Thompson! Voiu încerca, e adevărat, să demasc banda, dar programul meu e altul. Găsesc că e foarte imprudent să svonim peste tot că eu am luat asupra mea afacerea. Cel mai nimerit ar fi ca eu, împreună cu prietenul meu Mac Lloyd, să apărem incognito la hotelul Bristol. Nimeni nu trebue să știe ceva de prezența noastră, nici chiar Stafford. Mă cunoașteți doar bine și știți că mie și lui Mac, ne place să lucrăm absolut singuri. Trebue deci să vă luați obligația să păstrați, deocamdată, tăcerea. Dar fiindcă veni vorba: Sunteți singur aci?

— Nu m'a însoțit decât secretarul meu James Miller, dar, dacă doriți, eu pot să tac. Călătoria mea în Franța e în legătură cu niște tratative pe care le duc cu o societate de hoteluri de aci. După cum veți fi aflat din ziare, se proiectează aci construcții mari de hoteluri cari să aibă, ca și hotelurile noastre din Londra o mie cinci sute de camere, și noi voim să participăm cu un capital mare. Asta, însă, rămâne între noi, mister Bull. V'am spus-o doar ca să constatați că era absolut necesară călătoria mea aci.

— Dar nici nu mă interesează — replică detectivul. Timpul însă, ne e măsurat, mister Thompson. Suntem invitați la un banchet și nu ne-am retras în sala de lectură decât ca să fumăm o țigară. Mă tem că s'a și observat lipsa noastră.

Și, cu aceste cuvinte, Joe se ridică.

— Ne mai vedem? — îl întrebă cu nerăbdare directorul general.

— Nu-i nevoie. Când vă înapoiați la Londra?

— Mâine, cu trenul de opt dimineața.

— Bine! Eu și cu prietenul meu Mac Lloyd, vom pleca deasemenea mâine, în cursul zilei și vă voiu înștiința de prezența noastră, când voiu socoti eu oportun. Nu-mi luați în nume de rău, dar tactica prudenții s'a dovedit întotdeauna cea mai bună.

— Procedați cum credeți, mister Bull. Compania „U. A. G." vă va fi recunoscătoare când veți deslega, în sfârșit, misterul — replică Englezul, încântat de adeziunea lui Joe.

Știa prea bine că Joe va demasca în curând fantoma hotelului. Ne despărțirăm cu o scurtă strângere de mână.

— Așteaptă-mă puțin! — îmi ceru Joe, de cum pășirăm în vestibul.

Şi se depărtă repede. Mă instalai într'unul din scaunele de paie. Puţin după aceea reapăru şi-l văzui vârând în buzunar o scrisoare.

— Am telefonat lui Pitt să vie aci — îmi şopti el — ca să plece chiar la noapte la Londra. Ne anunţă portarul când soseşte.

— Dar de ce? — mă interesai eu.

— Las' că-ţi explic mai târziu. Vino acum, să nu lăsăm pe prietenii noştri să aştepte prea mult — răspunse el.

Şi o luă înainte, în saloanele de festivităţi.

O, ce seară minunată! Ce public strălucit! În scurt: ni se făcu o primire grandioasă, care mă smulse, pentru puţin timp, dela gândurile mele triste.

În sinea mea, fireşte, blestemam de zor întâlnirea noastră cu mister Thompson. Încetul cu încetul însă, mă simţii năpădit de plăcerea ce o deslănţuia în mine orice aventură, iar, în cele din urmă, găsii chiar că nu-i aşa de rea o mică excursie la Londra şi mă cuprinse cheful de a le veni de hac răufăcătorilor.

După vreun ceas, zării, la intrarea în sală, pe portarul hotelului, transmiţând o ştire unui chelner. Înţelesei că sosise Pitt şi mă repezii în vestibul. Joe mă urmă numaidecât.

— E ceva de lucru, mister Lloyd? — mă întâmpină Pitt, radios.

Dădui din cap că da şi-i văzui ochii sclipind. Când e vorba de vânătoare de răufăcători, Pitt e în elementul său.

Sunt chiar convins că era, până acum, foarte trist de faptul că viaţa trebuia să ni se desfăşoare în tihnă, fără nicio emoţie. Joe îl chemă la o parte, îi vârî în mână o sumă mare de bani şi-i zise:

— Uite, ia o maşină, du-te acasă şi fă-ne bagajul! La două pleacă un tren, pe care trebue, neapărat, să-l apuci. Pleci la Londra! Cunoşti doar foarte bine oraşul. Trage la hotel Bristol şi supraveghează tot personalul precum şi pe pasageri. De altfel, ne întâlnim noi acolo. Venim după tine. Grăbeşte-te, dar!

Pitt nu mai putea de bucurie şi, puţin după aceea, dispăru pe uşa vestibulului, zâmbind şiret.

— Dece nu plecăm şi noi? — întrebai eu, uimit.

— Am motivele mele — răspunse Joe, vădit distrat.

Totuşi, nu-l slăbii, astfel că în cele din urmă, îmi declară, bombănind:

— Fiindcă nu mă laşi în pace, am să ţi-o spun, dar dacă ai fi fost mai atent, ai fi înţeles-o singur.

— Ce vrei să zici cu asta? — mă mirai eu, ciulind urechea.

— Eh, moşulică, convorbirea noastră cu directorul general a fost ascultată încă de cineva.

— De cine? — exclamai eu, mai mult decât uluit.

— Prea mă întrebi multe. Am observat prea târziu capul aceluia. Spionul se afla după uşa de sticlă ce dă în sălile de festivităţi; a pierit însă, îndată de cum l-am zărit.

— Şi nu-ţi dai cu gândul cam cine să fi fost?

— Din nefericire, nu; sper însă s'o aflu curând.

Nu putui scoate mai mult dela el. De asemenea, nu pomeni nicio vorbă de faptul că-şi călcase promisiunea de a-şi atârna în cuiu meseria. Ne consacrarăm iarăşi petrecerii, care dură până după unu noaptea. Când, după aceea, automobilul ne duse acasă, Joe zise deodată:

— Ascultă Mac, să renunţăm la odihna celor câteva ceasuri ce ne mai rămân. Tot a luat Pitt bagajul nostru cu el. Ce ne 'mpiedică dar, s'o ştergem şi noi imediat? De altfel, pregăteşte-te să trecl prin zile grele. Miros o afacere foarte periculoasă, în căutarea bandei care lucrează tot aşa de misterios ca o fantomă.

Ne hotărîrăm să luăm trenul care

pleca la patru dimineaţa. Neavând niciun geamantan care să ne 'ncurce drumul, pornirăm pe jos, în credinţa că vom găsi, numaidecât, un automobil gol.

Plecaserăm tare de vreme şi aveam timp destul. Când să cotim pe o alee tot aşa de tăcută ca şi strada pe care mergeam, auzii la spate pufăitul sgomotos al unui motor.

— Ia să vedem, Joe, poate e liberă maşina?

Joe se oprise şi răspunse:

— E un motociclist, şi încă unul dintr'aceia cari o să-şi frângă degrabă gâtul. Ia te uită numai: trebue să fie beat, căci umblă pe două cărări, cu viteza asta turbată.

O, Doamne! Inebunise, de sigur, şi era neîndoios că n'o va termina cu bine! Din nefericire era scris să pătimim şi noi, căci motocicleta venea razna şi, pe cât se părea, deadreptul spre noi, cari stam pe marginea trotoarului.

Săririm înapoi, dar nenorocirea voi ca smintitul să cârmească, subit, în altă direcţie. Un pârâit asurzitor şi atât noi amândoi, cât şi îndrăzneţul motociclist, furăm azvârliţi în aer.

Aşa, cel puţin, crezui eu. Mai târziu, aflai că lucrurile se petrecuseră altfel.

Mă simţii izbit cu capul de un zid de piatră, după care nu mai ştiui nimic despre mine.

— Cum vă simţiţi, domnule Lloyd?

O voce străină îmi răsună în ureche. Deschisei ochii şi văzui chipul îngrijorat şi amical al unei surori de caritate. Încetul cu încetul îmi reamintii de accident.

— Sunt rănit, soră? — întrebai eu, pipăindu-mi cu băgare de seamă părţile corpului ce mă dureau.

— Aţi avut noroc. V'aţi ales doar cu o uşoară comoţiune cerebrală. Peste câteva zile, veţi fi complect restabilit.

Peste câteva zile? Zâmbii, căci, negreşit, nu puteam să zăbovesc atâta. Trebuia, neapărat, să plecăm imediat la Londra. Dar... Gândul la Joe mă străbătu fulgerător. Dumnezeule, ce se va fi întâmplat cu dânsul? Habar n'aveam dacă mai trăia.

Sării în sus, înspăimântat, fără să ţin seamă de punga de ghiaţă ce-mi stătea pe cap.

— Soră, ce este cu prietenul meu Joe? — strigai eu.

Dar, până să-mi răspundă ea, uşa se deschise şi cine intră? Nimeni altul decât Joe.

— Teafăr, moşulică? — întrebă el, zâmbind.

— Vasăzică, nici ţie un ţi s'a întâmplat nimic?

— Precum vezi, nu. Altminteri însă, e o minune.

— Dar motociclistul? A murit?

— Eşti prost, Mac? Să moară? Fugi de-aci! A spălat putina, lăsând baltă sfărâmăturile motocicletei. N'ai observat că a sărit jos în ultimul moment? Straşnică isprăvă, deşi perfidă şi mârşavă.

— N'ei fi vrând să spui că a fost un atentat împotriva noastră?

— Ba bine că nu! Am mai păţit noi de astea.

— Aşa dar, voiau să ne 'mpiedice să plecăm la Londra?

— Întocmai! Soarta însă ne-a fost favorabilă, aşa că nimic nu ne va mai reţine dela călătoria noastră. Prea eram fără grijă. Ar fi trebuit să dăm mai multă atenţiune spionului de după uşa cu geamuri dela hotelul „Athenée-Palace".

— Cine crezi că era?

— Aflăm noi la Londra, moşulică. Să bage bine de seamă! Voiu şti eu să-i mulţumesc pentru isprava asta cu motocicleta. Dar să lăsăm asta! Ce-i cu tine? Eşti ghinionist. Va trebui să plec eu singur.

— Vorbeşti serios, Joe?

— Ei cum, tot vrei să-ţi rişti pielea?

— Negreşit; mă simt sprinten ca peştele în apă.

— Bine atunci! Drept să-ţi spun, nici nu mă aşteptam la alt răspuns, din partea ta. Vorbii, adineauri, şi cu doctorul. Nu-i inspiră nicio grijă. Oficial însă, vom trece încă multă vreme drept bolnavi. Mă 'nţelegi? Am dat instrucţiuni doctorului şi am luat măsuri ca să se dea şi la gazete ştirea în sensul vederilor mele. Ziarele vor publica astă seară o informaţie scurtă asupra accidentului nostru, adăugând că va trebui, de sigur, să zacem câteva săptămâni.

— Bravo! În cazul acesta, Joe, nimeni nu va bănui, la Londra, prezenţa noastră.

— Să sperăm că nu. Oricum, noi plecăm astăseară.

Şi, într'adevăr, chiar în aceeaşi zi plecarăm cu trenul de zece seara.

CAP. 2

Cum a fost prădat maestrul detectivilor.

La sosirea noastră, Londra ni se arătă într'o înfăţişare nu tocmai simpatică. Se lăsase una din acele faimoase ceţi de nepătruns, care periclitează atâta mersul pe străzi.

Sosirăm seara şi formam, de astădată, o pereche de însurăţei şi anume: John Blacke cu soţia sa, veniţi din New-York. Bagajul elegant ce ni-l cumpăraserăm în acest scop dădea impresia că suntem nişte Americani bogaţi. Joe juca pe mister John Blacke, iar eu pe nevastă-sa, cam uscată şi prea lungă, ce-i drept.

Altfel, sunt obişnuit cu rolurile de femei, căci a trebuit adesea, cu prilejul diferitelor aventuri, să mă îmbrac în câte-o rochie.

La hotelul Bristol, unde traserăm, Joe ceru cele mai bune camere şi obţinurăm, într'adevăr, nişte încăperi cu adevărat superbe, la primul etaj.

— Ce facem acum? — întrebai eu, de cum furăm singuri.

— Facem o baie şi ne culcăm, — zise Joe, astupând, cu precauţiune, găurile cheilor şi supunând unei percheziţii minuţioase atât cele două camere ale noastre, cât şi odaia de baie alăturată.

— Te temi de ceva astăzi? — îl întrebai, mirat de prea marea lui precauţiune.

— De fapt, nu, moşulică, — replică el, dând din umeri. Sper că nimeni n'a ghicit deghizarea noastră. Dar vorbeşte cât poţi mai încet şi caută să te porţi ca o femeie. Nu se poate şti dacă pereţii n'au urechi aci.

Tăcui, deci, şi intrai în odaia de baie.

Apoi mă urcai în pat. Joe veni şi el în curând. Făceam de astădată pe însurăţeii, aşa că aveam o cameră comună de culcare, şi un salon.

— Unde s'o fi ascuns Pitt? — întrebai eu, după ce ne puserăm la îndemână revolverele, pe noptieră şi Joe stinse lumina.

— Fii sigur că e ascuns pe-aci prin apropiere. E o bomboană de băiat. Dacă o merge tot aşa înainte, va trebui să-l luăm la parte.

Şi Joe râse aşa de ciudat, că tresării fără voie. Să fi ştiind, cumva, unde se află odorul lui de servitor? Îl iscodii, dar nu căpătai niciun răspuns.

Nu trecu mult şi începu să sforăie. Fireşte, se prefăcea doar; voia, pur şi simplu, să nu mai vorbească cu mine.

Încercai, la rându-mi, să adorm; din nefericire, însă, nu reuşii.

Chestia cu fantoma care fură pe pasageri, fără să se fi putut da de urma ei, mă preocupa peste măsură.

Trăseserăm aci, la hotelul Bristol, ca o pereche menită să stârnească lăcomia misteriosului jefuitor.

De ce, dar, nu ne-am aştepta la o surpriză chiar în noaptea aceasta? Şi surpriza veni cu adevărat, deşi cu totul în alt mod de cum îmi închipuisem.

Auzii, deodată, un strigăt înăbuşit de femeie. De astă dată, era clar că Joe nu dormise, căci sări imediat din pat şi trase cu urechea.

— Trebue să fi fost alături, — şoptii eu, agitat.

— Vasăzică, nici tu nu dormi? — îmi replică el.

Auzirăm, acum, lămurit, afară, paşi grăbiţi şi tânguiri. Joe se şi apropiase de uşă, pe care o deschise cu băgare de seamă. Fui numaidecât lângă el.

Văzurăm afară, pe gang, doi chelneri, împreună cu doi domni, cari erau, probabil, detectivi.

Stăteau lângă uşa deschisă a unei camere, din interiorul căreia se auzea desluşit vocea enervată a unei femei.

— Aha, probabil o nouă încercare de răpire a unei femei, — murmură Joe.

— Ei cum, crezi serios că au fost răpite femei din hotelul acesta? — îmi exprimai eu mirarea.

— Altfel, cum îţi explici dispariţia acelei domnişoare Withe, de care ne-a relatat mister Thompson? — murmură el.

— L-am văzut eu bine, — vocifera cineva din cameră. Chemaţi imediat pe director!

— Pe cât se pare, — zise Joe — femeia a avut noroc. Văzând că s'a trezit înainte de timp, ticălosul a şters-o. Dar acum, moşulică, să ne culcăm deabinelea. Ne vom ocupa noi mai de aproape de cazul acesta. Pentru noaptea asta, însă, nu mai e nimic de temut.

Şi, după ce 'ncuiă iar uşa, cu băgare de seamă, ne vârirăm în pat, şi adormirăm curând. Din nefericire, prea fără grijă, ca şi cum am fi fost cu adevărat soţii Blacke şi

întâmplarea ne-ar fi adus la hotelul Bristol. Faptul acesta avea să ne pedepsească, şi, când ne deşteptarăm a doua zi, făcurăm nişte mutre de un cot.

— Mac!

— Joe!

...strigarăm amândoi în acelaş timp.

Se 'ntâmplase ceea ce nimeni n'ar fi putut crede; în timpul cât dormisem, fuseserăm prădaţi. Atât portofoliile noastre, cât şi cele două revolvere, pe cari le puseserăm pe noptieră, dispăruseră fără urmă.

— Inexplicabil! — exclamă Joe, sărind din pat şi examinând broasca dela uşă.

Era neatinsă; zăvorul era pus, iar cheia se afla în broască, în aşa fel că era cu neputinţă să fi putut fi înlăturată fără sgomot.

Scotocirăm îndată prin odăile noastre, dar nu găsirăm nicăieri ceva care să ne lămurească în ce mod au putut pieri lucrurile din camera noastră de culcare.

Joe începu să se plimbe, enervat, prin odaie. Incetul cu încetul, tăcerea începu să-mi devie insuportabilă şi întrebai:

— Ce ne facem acum?

— Plecăm, — răspunse el, scurt.

— Plecăm? — holbai eu ochii, neînţelegându-l de loc.

— Fireşte, — zise el, supărat. Alta ce ne mai rămâne de făcut, moşulică? Sau eşti dispus să circuli mai departe în rochia asta, spre mai marea plăcere a răufăcătorilor?

— Actele noastre! — exclamai eu, speriat.

— In sfârşit, ţi-a venit şi ţie mintea la cap! Actele din portofoliile noastre ne vor da de gol. Excrocii ne cunosc perfect acum identitatea. Noi, aşa dar, suntem cei traşi pe sfoară. Haide, fă bagajul! Intre timp, dau eu lui Pitt intrucţiunile cuvenite.

— Dar unde dracu' e el?

— La ascensor, chiorule! Adică nu l-ai văzut cu adevărat? Dracu' o fi știind cum a aranjat-o puștiul de a căpătat atât de repede postul acesta la ascensorul hotelului Bristol.

Acum mă dumiream și eu de ce, seara, băiatul ne clipise așa de familiar. Mi se luase ca o perdea de pe ochi.

Fusesem, ce-i drept, foarte neatent. Inciudat și abătut în același timp, strânsei lucrurile, în care interval Joe dispăru grăbit din cameră. Se 'napoiă însă curând și zise:

— Mergem la gara de Sud, plecăm oficial, ne schimbăm în tren toaleta și ne înapoiăm iar la acest hotel, însă altfel deghizați. Dac'o fi cu putință, luăm în etajul al cincilea camerele cinci sute paisprezece și cincisprezece. Pitt mi-a spus că-s libere și au o ușă de comunicație. Tu vei fi Norvegian, purtând numele Cartensen, iar eu voiu fi Americanul Firehand. Grăbește-te! Potrivește-ți bine peruca, căci vreau să sun să vie după socoteală.

Chelnerul veni și Joe își expuse dorința.

Peste un sfert de ceas, plecarăm. Pitt ne conduse jos. Ne făceam că nu ne cunoaștem. Abia pe drum, în automobil, Joe mi se adresă:

— Din întâmplare, Pitt a citit în ziarul „Times" un anunț prin care se căuta un băiat pentru ascensorul dela hotelul Bristol; se grăbi să-și ofere serviciile și fu angajat. A fost foarte șiret, căci, astfel, exercită, oarecum, un control asupra tuturor pasagerilor și a întregului personal.

— A observat ceva suspect? — întrebai eu, nerăbdător.

— Din nefericire, nu. A aflat însă altceva, dela funcționarii hotelului și anume că dispariția băia-

tului dela ascensor e o afacere foarte misterioasă. A pierit, ca să zicem așa, chiar în mijlocul lucrului, tocmai pe când urca un pasager spre etajul al cincilea. Ascensorul s'a întors gol, iar de urma băiatului nu s'a dat de loc de atunci.

Eram cam năucit. Joe dădu din cap, cufundat în gânduri și continuă:

— Direcțiunea a pus un premiu de o mie de lire pentru prinderea misteriosului răufăcător care jefuiește pe pasageri. Băiatul dela ascensor era un tip sprinten și pare-se că-și băgase în cap să câștige premiul, așa că spiona cu sârguință în dreapta și în stânga.

— N'ei fi crezând, cumva, că a fost omorît?

— Ba mă tem că da.

Ajunserăm la gara de Sud și, de-acum, toate se desfășurară conform programului.

Plecarăm oficial, dar peste trei ceasuri ne înapoiarăm la Londra și merserăm, fiecare separat, la hotelul Bristol, așa cum ne 'nțeleseserăm.

Mă 'nscrisei în registrul hotelului sub numele de Peter Cartensen și căpătai, spre imensa mea bucurie, camera patru sute paisprezece.

O oră mai târziu, ușa camerei vecine se deschise. De bună seamă, deci, Joe, sau cum își zicea acum, mister Firehand, debarcase, potrivit dorinței, în camera patru sute cincisprezece.

In drum cu ascensorul spre etajul al cincilea, cu siguranță că Pitt nu mă recunoscuse de astădată, ceea ce era pentru mine o chezășie că mă deghizasem excelent. In așteptare așa dar, mă trântii pe un scaun, tot fumând la țigări, până auzii, deodată, o bătaie ușoară, cunoscută, la ușa de comunicație. Așa dar, Joe îmi da de știre.

Răspunsei imediat, ca să știe că și eu căpătasem camera dorită. Da-

torită cheii sale speciale, el apăru curând, şi-mi strânse mâna.

— Dulapul se poate foarte uşor împinge la o parte! — explică el.

— Cum o întoarcem acum? — întrebai eu, cu viu interes.

— Intâi şi 'ntâi, trebue să afle lumea că suntem cunoştinţe de demult. Peste o jumătate de ceas începe masa. Ne schimbăm, deci, repede şi ne 'ntâlnim jos ca doi vechi prieteni de afaceri. Mă 'nţelegi?

— Perfect!

— De altfel, ţine!

Şi Joe îmi vârî în mână un revolver nou-nouţ.

— Armele sunt foarte necesare aci, — zise el, scurt.

— Numai să ne recăpătăm actele, — murmurai eu, supărat.

— N'ai nici o grijă, Mac! N'au să se bucure mult timp escrocii de ele. Eu ţiu mai de grabă să mă dumiresc cum a reuşit ticălosul să pătrundă în camera noastră. Până astăzi, e o adevărată enigmă.

— Crezi aşa dar că e o şmecherie la mijloc?

— Negreşit. De altminteri, am avut cu Pitt, adineauri, o convorbire, pe când mă urcam cu ascensorul. El a aflat, între timp, dela o slujnică guralivă, ce era cu ţipetele de azi noapte. Cauza pentru care s'a trezit pasagera, e că a simţit umblându-i ceva pe obraz şi ea susţine morţiş că era un băţ lung de care atârna un tampon de vată muiată în cloroform. Când a sărit în sus şi a început să ţipe, arătarea a dispărut pe dată. Firește, toţi au râs de ea, susţinând că a visat. Directorul Stafford i-a oferit o altă cameră. Ea însă a preferat s'o şteargă în grabă şi a făcut foarte bine. Se pare că era foarte tânără şi frumoasă. Probabil că se plănuise împotriva ei acelaşi atentat care s'a săvârşit asupra acelei dispărute miss Withe.

— In cazul acesta, avem deface cu mai mulţi răufăcători

— Firește! Oricum, e o afacere foarte încurcată şi iscusinţa lor ne impune să umblăm cu îndoită precauţiune. Altfel, ni s'ar putea foarte uşor întâmpla să pierim şi noi fără urme. Dar trebue să plec! Grăbeşte-te şi tu, moşulică! Peste zece minute, se serveşte masa.

Fui foarte repede gată şi intrai chiar înaintea lui Joe în restaurant.

El veni, pesemne într'adins câteva minute mai târziu, astfel că salutările entuziaste cu cari ne 'ntâmpinarăm nu dădură nimănui de bănuit.

După natura lor, era evident, pentru toţi cei prezenţi, că ne revăzuserăm pe neaşteptate.

Sezurăm unul în faţa altuia. Joe se pricepu în curând să 'noade o convorbire foarte animată. Eu, în schimb, tăceam şi examinam pe toţi. De fapt, însă, niciunul nu-mi păru suspect. Nici Joe, pare-se, n'ajunse la vreun rezultat, căci îl observam plimbându-şi privirile, în căutare, dela un obraz la altul.

In urmă, când ne continuarăm, în salonul de fumat, scena de revedere şi discutam tare asupra unor afaceri de bumbac, el îmi şopti:

— Fii atent la Rusul Rachminoff şi frumoasa lui nevastă. Imi par cunoscuţi. Nu-i vorba, se poate să şi greşesc.

CAP. 3

Chipul dela fereastră.

In timpul nopţii ne 'nvârtirăm, cu rândul, pe culoarele hotelului. Era destul de greu, deoarece mişunau de detectivi, cari, deghizaţi ca chelneri, apăreau mereu înaintea noastră.

— In modul acesta nu facem nici o ispravă, — zise Joe, necăjit, la două dimineaţa, retrăgându-se în sfârşit în camera sa. Poate că ar

fi mai bine să punem în curent pe directorul Stafford, ca să ne putem, astfel, mişca în voie.

Voia să mai spuie ceva, dar deodată sări în picioare şi, dintr'un salt, fu la fereastră, pe care o deschise şi se plecă afară.

— Extraordinar! — murmură el. Nu cred însă să mă fi înşelat. Tocmai s'a ivit la fereastră o figură şi m'aş prinde că e aceeaşi pe care am zărit-o după uşa de sticlă dela hotelul „Athénée-Palace" din oraşul nostru. Ce bine că stăm în întunerec!

Mă repezii şi eu la fereastră, aruncând o privire afară. Sub mine se căsca un abis sinistru.

— Imposibil, Joe! — exclamai eu. Trebue să te fi înşelat. Numai un nebun ar fi în stare să se cațere pe muchea aceasta îngustă.

— Sau un fost acrobat, care nu se sinchiseşte de aşa ceva, fiind obişnuit cu performanțele astea. Ce-ai zice tu să fi fost o femeie?

— Te gândeşti la Rusoaică?

— Poate. Dar să nu tragem concluzii pripite. Mă cațăr şi eu, acum, afară, ca să constat pe ce drum a putut s'o apuce spionul.

— Eşti nebun, Joe! — strigai eu, speriat.

— Mai bine tacă-ți gura, ca să nu ne audă nimeni! — murmură el.

Şi, o clipă după aceea, era gata să se avânte pe fereastră.

— Stai aci! — îmi zise el, văzându-mă că mă pregăteam şi eu să-l urmez.

Mă uitai după el. Parcurse, cu destulă iuțeală, marginea îngustă ca la treizeci de centimetri, ajunse apoi la muchea acoperişului, ce ținea de aripa bucătăriilor, şi dispăru, în curând, dinaintea ochilor mei. Eu rămăsei să-l aştept, cu inima cât un purece.

Din cauza întârzierii sale prea mari, stam ca pe cărbuni aprinşi. Se înapoiă după scurgerea unui ceas întreg, sări repede în cameră

şi abia atunci observai că faţa lui era mânjită de funingine şi jupuită.

— Ai căzut, cumva, într'un coş? — îl întrebai eu, uimit.

— Din nefericire da, şi tocmai când mă aplecam pe deschizătura largă a hornului, părându-mi-se că aud înăuntru un sgomot. Căpătai, în acel moment, o sdravănă lovitură în cap şi mă prăbuşii pe coş, înăuntru. Aş fi dat, de sigur, ortul popii, dacă nu mă salva o întâmplare.

— Ce anume? îl întrerupsei eu, agitat.

— N'o să mă crezi. M'am poticnit de un cadavru.

— Un... cadavru?

— Ei da, un om spânzurat, care, din fericire, mi-a împiedicat rostogolirea şi de care m'am agățat instinctiv, până ce, în cele din urmă, am simțit iarăşi sub mine cârligele de fier din coş şi putui face uz de lampa mea de buzunar. Şi atunci, îmi dădui seamă şi de lugubra situaţie.

— Dar, spune-mi odată: cine era?

— Ei, moşulică, chiar băiatul de la ascensor, care dispăruse.

Sării înapoi şi exclamai:

— L-ai adus cu tine?

— Nu; era prea greu.

— Dar cum se poate, Joe, ca cineva să se sinucidă tocmai în coş?

— Să se sinucidă? Fugi de aici, că nu ştii ce vorbeşti! Am examinat cu atenţiune laţul de care atârna şi am constatat că nu se poate ca băiatul să-l fi înodat singur. Bietul de el, fusese mai întâi doborît şi, după aceea, spânzurat. Şi, zău aşa, nici că există ascunzătoare mai bună. Poate că, dacă l-ar fi găsit cineva întâmplător, ar fi crezut cu toții, ca şi tine, că s'a sinucis; dar pe mine nu mă înşeli cu una cu două. Rămăsei dar, deocamdată, acolo unde mă aflam şi, numai după ce mă convinsei că nu mai există

niciun pericol mă suii iar. Asta-i totul.

— Te temi, cumva, că ne-au recunoscut din nou?

— Sper că nu. Probabil îşi închipuie că o fi vreun pasager îndrăzneţ, pe care curiozitatea l-a împins să se ia după misteriosul spion.

In momentul acesta, un sgomot straniu, ca un hârşâit, ce venea din fundul camerei, ne făcu să întoarcem capul. Intr'o clipă, Joe aprinse lumina.

La 'nceput, nu văzurăm nimic, dar apoi el sări deodată spre un pat de unde ridică, de jos, ceva alb. Era un bilet. Se apropiă, cu o figură gravă, de lumină.

— Din nefericire, tot am fost recunoscuţi, — zise el după aceea, întinzându-mi răvaşul. Citeşte şi tu!

Şi citii următorul avertisment:

> Domnule Bull! Nu ne crede aşa de naivi ca să nu te fi recunoscut şi sub a doua dumitale deghizare. Portofoliile cari, din fericire, ne-au căzut în mâini, la expediţia noastră nocturnă, ne-au pus la timp în gardă împotriva d-tale. Te-ai prefăcut că pleci. Cei cari te cunosc ştiu că, din moment ce ai luat o sarcină asupra d-tale, nu te lepezi uşor de ea. Aşa fiind, am pândit pe toţi pasagerii. Un şiretlic ne-a indicat îndată unde trebue să te căutăm. Bagă de seamă! Dacă nu ne dai pace, apoi o păţeşti ca şi băiatul dela ascensor. Poţi să ceri, oricât ai pofti, ajutor dela poliţie... nu-ţi va folosi la nimic.
>
> *Fantoma Hotelului*

— Am fost dar recunoscuţi, Joe. Ce ne facem acum? — întrebai eu.

— Luptăm cu pieptul deschis. Ba-mi place chiar mai bine aşa.

Vrei să ne culcăm?

Nu mă simţeam deloc obosit, Joe băgă de seamă asta şi zise:

— Să stăm amândoi de pază. Despachetează samovarul electric; am poftă de un ceaiu bun, cu rom.

Fui imediat gata să-l satisfac. Ceaiul rusesc, combinat de noi înşine, are un gust delicios, cu atât mai mult cu cât pentru prepararea lui, întrebuinţăm un procedeu cu totul deosebit. Nu plecăm niciodată în călătorie fără micul nostru samovar.

Nu trecu nici acum prea mult şi aroma puternică a ceaiului, ce ne devenise atât de dragă, parfuma plăcut camera.

Intre timp Joe se tot silea să descopere în ce mod afurisitul cela de bilet putuse pătrunde, aşa, fără veste, în camera noastră.

Totuşi cercetările lui, deşi destul de minuţioase, nu dădură niciun rezultat. Afacerea rămase învăluită în acelaşi mister. Pe la şapte dimineaţa, ne anunţarăm la directorul Roger Stafford.

Din nefericire, nu mai aveam la noi bilete de identitate, dar Joe scoase deodată, dintr'un buzunar, o hârtie, pe care o înmână directorului.

Era o scrisoare de recomandaţie a directorului general Thompson. Acum aflai, în sfârşit, motivul pentru care Joe se dusese încă odată în sala de lectură dela „Athénée-Palace", când nici nu ieşisem bine de acolo, spre a intra în salonul unde urma să aibă loc banchetul. Fusese să ceară lui Thompson rândurile acestea. Se dovedi, acum, ce bună fusese prevederea lui.

Directorul Stafford se arătă foarte încântat de a face cunoştinţă cu celebrul dedectiv Joe Bull, iar acesta îi relată pe scurt cele ce păţiserăm la hotelul Bristol.

Când îi pomeni, la urmă, de descoperirea băiatului dispărut, directorul sări în sus îngrozit, exclamând:

— Dar e înfiorător, mister Bull! Vasăzică, tot a fost omorît, sărmanul băiat! Ardea de dorinţa să prindă el singur fantoma hotelului.

O ciocănitură puternică în uşă ne întrerupse convorbirea. Portarul dădu buzna înăuntru, agitat, anunţând că noul băiat dela ascensor a dispărut şi el fără urmă. Atât eu cât şi Joe săririm în picioare, speriaţi, căci băiatul era doar credinciosul nostru Pitt.

— Spune repede cum s'a întâmplat! — zori Joe.

Portarul se uită mirat la presupusul pasager şi răspunse:

— Trebuia să ducă sus un pasager nou, şi anume la etajul al cincilea. Nu s'a mai înapoiat însă de acolo. L-am sunat zadarnic, având din nou nevoie de ascensor. In cele din urmă, alergai singur la etajul al cincilea şi găsii ascensorul gol.

Joe nu mai aşteptă să audă şi alte amănunte din partea portarului, ci se repezi afară. Alergai după el.

— Incotro? — strigai, gâfâind.

— In coş, fuga... să ieşim pe acoperişul din partea bucătăriilor.

— Nu cumva crezi că Pitt...?

— Ştiu tot aşa de puţin ca şi tine; grăbeşte-te! — îmi răspunse el.

Ajunserăm, astfel, în scurt timp, pe acoperiş. Joe se vări în coş, iar eu rămăsei să aştept, cu inima tremurândă.

Să fi fost şi Pitt asasinat, ca predecesorul său?

Joe se înapoiă peste puţin.

— Nu-i acolo, — zise el, vădit uşurat; — totuşi, sunt convins că bietul băiat se află în mare primejdie. Să-l căutăm mai departe!

Intre timp, câţiva funcţionari ai hotelului veniseră după noi pe acoperiş; printre ei era şi directorul Roger Stafford.

— Înştiinţaţi poliţia, mister Stafford! — ceru Joe. Deoarece băiatul dela ascensor pe care l-am găsit în coş a fost ucis, nu-i îngăduit să mai ascundem faptul.

Directorul Stafford se supuse inevitabilului, deşi observai lămurit că amestecul poliţiei îi era extrem de neplăcut. Nu mult după aceea, cadavrul din coş fu scos de acolo.

Nu ne mai interesarăm însă de el, fiind prea preocupaţi de dispariţia lui Pitt. Joe descoperi curând pe pasagerul pe care Pitt îl dusese sus.

Era un comis-voiajor, James Parker, care, timp de un an, regulat, de câte ori venea la Londra, obişnuia să tragă la hotelul acesta. Era aşa dar imposibil ca bănuielile să cadă asupra lui.

De altfel, dădu lămuriri amănunţite, la toate întrebările ce i le puse Joe. După cum sunau acele explicaţiuni, el părăsise ascensorul, fără să se intereseze de băiat, şi nu-şi amintea să fi văzut, în acest timp, altă persoană în preajma ascensorului.

Chestiunea rămânea în întunerec.

Joe şi cu mine furăm activi toată ziua. Ne căţărarăm pe toate acoperişurile clădirilor vecine, scotocirăm podurile şi pivniţele, dar Pitt nu era nicăieri.

Intrase ca 'n pământ. Şi, astfel, trecu toată ziua, fără să fi înaintat măcar cu un singur pas în ancheta noastră.

Când încetarăm, Joe deveni de o muţenie desăvârşită. Nu mai pomeni o vorbă despre afacerea aceasta.

Se trântise într'un fotoliu şi, tot aprinzând ţigară dela ţigară, privea mohorît înaintea sa.

CAP. 4

Mâna plutitoare

Spre seară ne pomenirăm cu directorul general Thompson.

Bietul om era ca scos din minţi, căci directorul Stafford tocmai îl pusese în cunoştinţă cu descoperirea cadavrului fostului băiat dela ascensor.

Joe însă, fu tot așa de mut și față de Thompson, așa că, de fapt, eu fui nevoit să susțin întreaga convorbire.

Când să plece directorul general, Joe se ridică pe neașteptate, insistând să-l însoțească până jos. Eu rămăsei în apartamentul nostru.

Se 'ntoarse, totuși, curând și mi se păru că observ pe figura sa oarecare schimbare. Să i se fi întâmplat ceva deosebit între timp?

Știind însă că, dacă l-aș fi iscodit în privința aceasta nu mi-ar fi răspuns nimic, preferai să tac.

Ne coborîrăm în sala de mâncare pentru cină. După atitudinea ciudată a pasagerilor prezenți, îmi dădui seamă pe dată că nu se mai putuseră ascunde evenimentele sinistre dela hotel.

— Rusul Rachminoff a plecat, — îmi șopti Joe la masă.

— Când? — întrebai eu, mirat.

— In intervalul cât noi umblam pe acoperiș în căutarea sărmanului Pitt.

De, asta era curat ghinion, căci am fi dorit tare mult să venim de hac celor doi complici! Din nefericire, acum nu mai era chip.

In seara aceea, ne 'napoiarăm târziu de tot în camerele noastre.

— O să stăm tot timpul cu mâinile în sân? — întrebai eu, resemnat.

In loc să-mi răspundă, Joe se duse la geamantanul său, din care scoase o funie groasă și tot felul de instrumente. Apoi, îmi zise:

— Exact peste un ceas, ne vom cățăra pe acoperiș, căci sunt sigur că astă seară se va săvârși un atentat împotriva noastră. Vreau să prindem pe ticăloși asupra faptului. De altminteri, mai adineauri am aflat că odăile pe cari le ocupase Rusul Rachminoff au fost date unui American bogat, care a venit cu fiică-sa. Te pomenești că pe ăsta vor să-l jupoaie.

Joe era iarăși cel vechiu. Mă bucuram că, în sfârșit, dansul avea să înceapă, căci începuse să mă apese inactivitatea în care o duceam. Joe își scoase din tabachera de pe masă o țigară pe care și-o aprinse. Făcui la fel.

Fumam, tot examinând amănunțit planul cum să prindem pe derbedei.

Nu terminaserăm bine țigările, când constatai că nu mă mai pot mișca, ba că și limba mi se împleticea.

Mă uitai îngrozit la Joe, care făcea sforțări disperate ca să se scuture de înțepenirea ce-l cuprinsese și pe el. Totuși, amorțeala ne paraliza din ce în ce mai mult.

— Țigările... au... fost...,

Atâta doar putu să bâlbâie Joe, apoi căzu pe spate. La rându-mi, simții și eu că mă trage parcă cineva într'o groapă.

Mă prăbușii de pe scaun și, în ultimul moment cât mai eram treaz, văzui ușa dulapului meu deschizându-se încet și capul unui om ivindu-se. Îl cunoșteam... îl văzusem cândva. Dar unde? Atâta doar mă mai putui gândi.

Când deschisei, în sfârșit, iarăși ochii, simții o greață nespusă, ce amenința să-mi întoarcă stomacul pe dos.

Dintr'o ochire, mă convinsei că mă aflu într'o subterană veche, părăsită. O durere de cap insuportabilă îmi stingherea gândurile. Unde eram, de fapt?

Făcui ochii mari și zării abia acum, la mai puțin de cinci pași, trei bărbați mascați, rezemați de o masă veche, de lemn. Joe sta în picioare, lângă mine.

Il privii întrebător și el îmi făcu un semn din cap. Și abia acum observai, într'un colț, un pachet strâns legat. Era un om.

— Pitt! esclamai eu fără voie.

Unul din individii mascați făcu o plecăciune sarcastică și zise apoi, cu o voce vădit schimbată:

— Aţi ghicit, domnilor: e, într'adevăr, servitorul dvs., Pitt. Altfel, băiat năzdrăvan, căci aproape să reuşească să scape, aşa că am fost nevoiţi să-l legăm cobză. Nu l-am judecat însă imediat, căci aşteptam să vă înhăţăm şi pe d-voastră. Eh, nu ne-a fost prea greu! Veţi muri cu toţii odată... La noapte, hotelul Bristol va avea din nou plăcerea unei vizite a fantomei hotelului, după care va dispare pentru totdeauna. Dar, ca să guste în tihnă prada bine meritată, va trebui să vă distrugă întâi pe d-voastră.

Şi tâlharul făcu un semn celorlalţi doi, cari aduseră, dintr'un colţ, un drug de oţel, lung şi destul de gros, pe care ni-l vârîră sub cap. Pitt fu şi el târît încoace şi aşezat lângă noi. După aceea, ne legară pe toţi trei de drug, astfel ca să nu fim de loc în stare să mai ridicăm capetele.

Urmării cu deosebit interes peripeţiile. Era în afară de orice îndoială că tâlharii vor alege pentru noi o moarte din cele mai diabolice.

Totuşi nu mă puteam dumiri asupra procedeelor lor.

— Drace! — auzii pe Joe murmurând.

Ştia, deci, ce ne aşteaptă. Văzui pe unul dintre indivizi tot umblând la o sârmă lungă de aramă, pe care, în cele din urmă, o fixă de drug. După aceea, cel care ne vorbise adineauri smulse din perete o pânză şi cadranul unui ceasornic vechiu ieşi la iveală.

Ce monştri! — murmură Joe din nou.

— Ştii ce te aşteaptă, mister Bull? — întrebă omul mascat, cu un accent sinistru.

Nu primi, totuşi, niciun răspuns.

— Nu-i nimic, — continuă tâlharul, — ştiu eu şi aşa că eşti perfect lămurit. Şina de oţel pe care staţi toţi trei culcaţi e în legătură, printr'o sârmă, cu un fir electric,

care la rându-i a fost pus în contact cu ceasornicul din perete. Acum este exact unsprezece şi jumătate. Când arătătorul va ajunge la douăsprezece, în câteva secunde veţi fi toţi nişte cadavre, căci, în clipa aceea, se desface, dela sine, un mic resort, care propagă curentul în sârmă, iar de aci, cu iuţeala fulgerului, în drugul de oţel. Vedeţi, aşa dar, că procedăm în mod foarte uman la înlăturarea voastră. Mai aveţi o jumătate de oră de trăit, după care vi se dă prilejul să apreciaţi sistemul uman al executării prin electricitate a condamnaţilor la moarte.

Cei trei dispărură. Incotro? Firește, n'o puturăm stabili. Un răstimp domni tăcere adâncă. Broboane de sudoare îmi picurau de pe frunte.

— Pitt, cum ai picat în mâinile lor? — întrebă Joe.

— Pasagerul pe care l-am dus cu ascensorul m'a pocnit în cap, scânci Pitt, care rămăsese legat ca un pachet, aşa cum îl găsiserăm la 'nceput.

— Vasăzică, tot James Parker a fost, — replică Joe, gânditor. Ce s'a mai întâmplat după aceea? Vorbeşte repede, că n'avem timp mult!

— M'am trezit într'un garderob, unde de sigur că stătusem năucit câteva ceasuri. Cum se întunecă, mă târîră pe un acoperiş. Pe drum însă, izbutii să mai slăbesc legăturile. Din nefericire, observară la timp, aşa că mă făcură pachet, ca nişte brute, şi mă transportară încoace.

Intre timp, ceasornicul înaintase îngrijorător de mult, şi din treizeci de minute cât mai aveam să trăim, se topiseră cincisprezece.

— Joe, timpul trece, — îi amintii eu, grav.

— Da, da, moşulică, — replică el scurt.

Deodată, îl observai făcând nişte mişcări stranii cu braţul.

— Nu cumva poţi slăbi legăturile? — întrebai eu, agitat.

— Asta nu, dar capătul sârmei

pusă în contact cu firul electric nu e destul de bine prins de drugul de oțel. Poate reușesc s'o smucesc și s'o îndepărtez. Un joc de răbdare pe viață și pe moarte, dar nu există altă salvare.

Și-și continuă mișcările. Așteptam în tăcere, în care timp arătătorul ceasornicului înainta, cu o iuțeală sinistră. Zece minute... șapte... cinci minute încă!

— Cum stăm, Joe? — mă informai eu.

— Tăcere! — gâfâi el.

Patru... trei... două minute.... De bună seamă că nu mai era nicio speranță! Arătătorul grăbea către douăsprezece.

Auzii pe Joe gemând de încordare, apoi se produse o opintire puternică și sârma sbură încolo, ca un șarpe înfuriat.

In același moment, ceasornicul bătea douăsprezece. Nu se 'ntâmplă nimic. Scăpaserăm de groaznicul desnodământ.

— O, mister Bull, ai reușit! — se bucură Pitt, care, până atunci, stătuse mut.

— Acum trebue să ne ridicăm, — răspunse Joe scurt. Număr până la trei, după care vă săltați de mijloc. Drugul e foarte greu, ce-i drept, dar poate să izbutim să ne scăpăm de el.

Și începu să numere; ne smucirăm, dar căzurăm imediat pe spate, sub povara șinei de oțel.

— Trebue să reușim; să încercăm inc'odată! — ceru Joe.

Același rezultat: furăm trași înapoi.

— Să vedem de nu-i chip într'altfel. Mișcați-vă deabușilea înainte, dar băgați de seamă să nu mergeți spre dreapta, ca să nu vă atingeți de sârmă.

— Ai vreun plan? — întrebai eu repede.

— In colț sunt niște sticle, — explică Joe. Poate ajungem la ele, le spargem și cu cioburile tăiem frânghiile.

Ne trudirăm, deci, să înaintăm și după o caznă nespusă, ajunserăm, în sfârșit, în ungherul acela al ciudatei noastre închisori.

Joe răsturnă o sticlă. Se sparse și acum ne răsuciram astfel ca să apucăm, cu mâinile legate, cioburile.

Joe se liberă cel dintâi și sări în picioare.

La reflexul vechiului felinar ce lumina sinistru subterana, văzui curgându-i sânge din mâini. Totuși, el nu dădu atenție, ci se zori să ne deslege.

După aceea sărirăm, la rându-ne, în picioare, întinzându-ne oasele înțepenite.

— Mister Bull, — șopti Pitt, — trebue să fie pe-aci încă o ieșire. Eu am tras azi cu urechea la o convorbire. Vorbeau de o fată pe care ar fi ținând-o pe aci, pe undeva, închisă, și mâine, spre ziuă, urmează să fie transportată, cu un vapor, în America de Sud.

— Miss White! — exclamai eu.

Joe făcu un gest afirmativ și adăugă:

— Să căutăm repede ieșirea, căci vreau să mă înapoiez degrabă la hotel. Ard de nerăbdare să descopăr chiar în noaptea aceasta misterul cu fantoma hotelului.

Căutam cu înfrigurare ușa secretă, când Joe se opri lângă soba veche, dărăpănată, din colț, și o examină amănunțit.

Se auzi, deodată, un bâzâit și soba lunecă încetișor într'o parte. Zărirăm un puț zidit.

Joe scoase lampa lui de buzunar și răsfrânse lumina în jos. Puțul ducea într'o galerie și o scară de fier făcea legătura între ele.

— Repede jos! — porunci Joe. Miros eu ceva. Hotelul nu e departe de docuri și se poate ca niște pivnițe adânci să ducă până acolo. N'ar fi de mirare să fie și un vechiu stăvilar.

Coborîrăm pe o scară relativ lungă și constatarăm că ne aflăm într'o

parte laterală a imenseï rețele de canale din Londra și de care trebue că se serveau răufăcătorii.

Păşirăm cu mare precauțiune înainte și ajunserăm curând la un al doilea conduct adânc, în fundul căruia ducea altă scară.

La capătul celei de-a doua galerii, trebuirăm să urcăm din nou și nimerirăm într'un fel de beciu întunecos, unde, după o căutare destul de lungă, Joe descoperi o lespede de piatră ce se putea disloca. Și într'adevăr, găsi curând mecanismul și, după ce-l puse în mișcare, dădurăm peste o încăpere de subsol, plăcut mobilată și învăluită într'o lumină slabă.

Se afla acolo și un fel de divan, pe care zărirăm trupul nemișcat al unei fete legate. O deslegarăm îndată lămurind-o asupra prezenței noastre.

Era, într'adevăr, dispăruta miss White, care, mai mult moartă decât vie, se sili să se salte din așternut.

Intre timp, Joe descoperise în tavan un chepeng. Se sui pe o masă, și reuși curând să împingă în sus ușa secretă, dispărând pe ea, împreună cu Pitt.

Nu trecură însă nici cinci minute și se înapoiă singur, relatând că deasupra noastră se află un hambar uriaș, și adăugând:

— După părerea mea, nu e bine să luăm cu noi pe miss White, fiindcă nu știm ce ni se poate întâmpla pe drum. Am dat lui Pitt instrucțiunile necesare. Ne va aștepta cu miss White sus, în silozurile din port.

Zis și făcut. Transportarăm sus fata, care era pe jumătate leșinată, și-i făcurăm rost, la iuțeală, de o ascunzătoare bună, în dosul unui morman de iăzi, după care o șterserăm în grabă înapoi.

Ajunserăm, peste puțin, în subterana în care era cât pe-aci să ne lăsăm oasele. N'avurăm prea mult de muncit cu ușa prin care ieșiseră

cei trei bărbați mascați.

Dădea pe o scară veche, ale cărei zece trepte duceau sus. Cât de siguri erau că s'au descotorosit de noi pentru totdeauna, o dovedea faptul că nu puseseră nicăieri paznici.

Drumul nostru ducea prin niște bolți vechi, ce nu se mai terminau, când iată că dădurăm iarăși de o ușă încuiată, care însă nu rezistă mult mâinii îndemânatice a lui Joe. Care nu ne fu mirarea, pomenindu-ne deodată într'un coș.

— Bagi tu ceva de seamă, moșulică? — șopti Joe.

Dădui din cap afirmativ, încercând să înăbuș accesul de tuse ce-mi producea fumul gros de acolo.

— E coșul dela bucătăria hotelului, unde am găsit cadavrul bietului băiat pe care l-au omorît, — explică Joe, începând imediat, fără să se sinchisească de aerul înecăcios ce domnea acolo, să se cațere pe cârligele de fier.

Nu era o călătorie tocmai plăcută. Fumul ne înneca, astfel că eram amenințați să ne pierdem cunoștința.

In cele din urmă, însă, ajunserăm la o înălțime unde puteam iarăși respira în voie, apoi debarcarăm cu bine pe acoperișul bucătăriei, pe care îl cunoșteam acum.

— Afurisită căpcană, moșulică! - zise Joe.

Eu continuam să tușesc, așa că nu putui decât să dau din cap.

— Ne cățărăm acum pe marginea celui de-al cincilea etaj, până la paratrăznet, — reluă Joe.

— Dar ce intenții ai? — întrebai eu, speriat.

— E neapărată nevoie să coborîm în etajul al doilea, Mac. Mă interesează să examinez camerele Americanului, pe care, azi dimineață, le ocupa încă Rusul Rachminoff. Sau ți se pare prea periculoasă partida asta de gimnastică?

Sincer mărturisind, nu prea mă simțeam în apele mele, la gândul de a umbla ca pisicile, dar cu nici un

preț n'aș fi lăsat pe Joe să meargă singur.

Dezaprobai, deci, din cap și-l urmai repede.

Peste puțin, cățărându-ne mereu, ajunserăm la paratrăznet. Joe se opri un moment și, arătându-mi o fereastră, zise:

— Colo e camera lui James Parker, de unde ajungi repede pe acoperiș, iar apoi, prin coș, jos în vizuina tâlharilor.

— Dar o fi având, atunci, complici în hotel? — obiectai eu încet.

— De sigur, și încă o mulțime, — răspunse el.

Și de bună seamă, ca să evite alte întrebări, începu periculosul coborîș, fără să stea mult pe gânduri. Ca să nu încarc sârma cu prea mare greutate, așteptai până-l văzui atârnând la douăzeci de metri și mai bine sub mine, după care abia îl urmai.

Dibuirăm cu picioarele, ca să dăm de o muchie de zid, de care să ne proptim, și ajunserăm teferi la etajul al doilea, unde Joe se avântă pe un balcon, iar eu după el.

Trebue să mărturisesc că eram încântat, simțind iar teren solid sub picioarele mele.

— Uite cele trei camere pe cari le ocupă, de azi dela amiazi, Americanul cu fiică-sa, — îmi șopti Joe. Să ne cățărăm mai departe până la balconul al treilea, unde ne punem la pândă.

— Dar ce crezi tu că vei surprinde? — întrebai eu, mirat.

— Șmecherie, moșulică. Sper să nu venim prea târziu ca să surprindem la lucru pe așa zisa „fantomă a hotelului". Sunt informat că Americanul e dus astăzi la o sindrofie, împreună cu fiică-sa, așa că se vor înapoia târziu acasă.

Tocmai în momentul acela un automobil trase la poarta bine luminată a hotelului.

— Apleacă-te! — îmi șopti Joe repede. Ei sunt.

Mă uitai jos. Un domn și o femeie coborîră din vehicul și intrarară pe poartă.

Puțin după aceea, se aprinse lumina din cele trei camere. Dar nu trecu mult și se stinse iar și doar o lampă de masă rămase să lumineze slab camerele de culcare.

Mai așteptarăm un răstimp, după care ne urcarăm pe balconul din mijloc. Joe deschise încet de tot ușa ce da în salon, în dreapta și stânga căruia se aflau odăile de dormit.

— Tu examinează camera din dreapta, — șopti Joe, furișându-se, apoi, spre partea cealaltă a salonului.

Doar o perdea despărțea camerele de culcare de salon, așa că puturăm să ne uităm în ele nestingheriți.

Eu mă postai la intrarea în odaia Americanului, iar Joe cerceta pe cea a fiicei acestuia. Atât tatăl cât și fiica păreau să fi adormit numaidecât.

Lampa cea mică lumina în așa fel camera că puteam distinge destul de exact toate. Și, astfel, zării curând portofelul Americanului, pe care acesta-l pusese lângă el pe noptieră.

Stăturăm la pândă, nemișcați, cam o jumătate de oră.

Îți trebue o mare doză de energie și, totodată, să-ți fie și nervii perfect liniștiți, ca să stai nemișcat atâta timp într'un singur loc și, în același timp, să nu-ți deslipești ochii dela obiectul ce-l urmărești. Căci se pot întâmpla atâtea belele! Aci îți vine să strănuți, aci te sbați să-ți oprești un acces de tuse.

Eu, de pildă, simțeam încă în gât fumul ce-l respirasem în coș și care mă supăra și acum.

Cu o sforțare însă a tuturor puterilor mele, mă stăpânii, stând la pândă nemișcat ca o stană de piatră, întocmai ca și Joe. Totuși la un moment dat, cât pe aci să nu-mi pot înăbuși o exclamație de nespusă uimire.

Auzii, deodată, în cameră un hârșâit, sunet ce-mi era, acum, bine cu-

noscut, după care văzui o mână de om, dar nimic decât o mână, părând să plutească în aer şi aplecându-se, apoi, încet şi înhăţând portofelul ticsit al pasagerului, care dormea fără grijă.

In urmă, dispăru tot aşa de tiptil precum apăruse şi auzii din nou acelaşi sgomot, după care se făcu iar tăcere ca şi mai înainte.

Eu stam încă împietrit în acelaşi punct, cătând ţintă la noptieră. Să fi visat numai? Nu, căci locul unde fusese până mai adineauri portofelul, era acum gol.

O mulţime de gânduri mă năpădiră, neştiind cum să-mi explic ciudata întâmplare. De unde să fi răsărit mâna şi cum de dispăruse iar?

Mă 'ntorsei spre Joe şi-l văzui cu corpul aplecat mult înainte în camera de culcare a tinerei miss. Să fi apărut, cumva, şi acolo mâna misterioasă? Mă furişai cu precauţiune până la dânsul. Dar el se întoarse deodată, scoţându-mă afară, pe balcon, şi închizând binişor uşa acestuia.

— Repede, — şopti el, — să vedem încotro s'a îndreptat hoţul!

Nu pricepui, deocamdată, nimic; mă cătărai, totuşi, grăbit, după Joe, înapoi către primul balcon.

Camera în care ne uitarăm era complet învăluită în întunerec. Totuşi, doar pentru câteva clipe sclipi licărirea unui felinar orb şi, în intervalul acesta scurt, zării din nou mâna ce apăruse adineauri deasupra noptierei Americanului. Şi abia acum îmi bătu la ochi inelul ce strălucea în inelar şi care, în agitaţia de care fusei cuprins, scăpase atenţiunii mele.

După două-trei secunde, nu se mai văzu nimic.

— Camera e nelocuită şi hoţul a ieşit pe acolo, — îmi şopti Joe. Hai acum înapoi la hambar!

— Pentru Dumnezeu, Joe, cum de s'a putut ca mâna să apară singură? — şoptii eu.

— Mac, zău, tu eşti orb uneori. Ai văzut singur cum a decurs şmecheria şi fof nu ştii nimic? Ehe, e o stratagemă admirabilă, care mie nu mi-ar fi trăznit niciodată prin minte. Hoţul are o mână foarte fină, îngustă, dar uite, la comutator nu m'am gândit de loc.

— La butonul de electrică adică? Ce vrei să spui cu asta? — întrebai eu, tot nedumerit.

— N'ai băgat de seamă că, în hotelul Bristol, se află deasupra fiecărei noptiere câte-un comutator?

Făcui din cap că da.

— N'ai observat, de asemeni, că butonul acesta de electrică e aplicat, ca nicăieri în altă parte, pe o tăblie destul de lată, de lemn?

— Ba da.

— Ei bine, dacă ştii acestea, ce e mai uşor de cât să-ţi explici celelalte, după ce ai văzut mâna plutitoare? N'avem însă timp să ne ocupăm cu dezlegări de probleme. Mă tem că tâlharii acum, după ce şi-au isprăvit treaba, se vor grăbi să se intereseze ce s'a întâmplat cu noi. Ascultă deci! In unele camere, butonii de electrică sunt astfel întocmiţi că poţi perfect, din odaia vecină, să i dai într'o parte. In modul acesta, se produce o gaură rotundă pe care orice mână îngustă se poate strecura fără prea mare greutate. Mijloc foarte simplu pentru furt. E ceva nou pentru mine, sistemul acesta de pungăşie. Acum se lămureşte cum au dispărut portofelurile noastre şi tot pe acelaşi drum ne-a parvenit, ştii, în noaptea aceea, avertismentul ce ne fusese aruncat în cameră. Mai îmi dau cu gândul că miss White a fost ameţită cu ajutorul vreunui narcotic pe care l-au stropit cu un pulverizator prin deschizătură, după care James Parker a putut-o târî cu dânsul.

Acum mă dumirii şi eu.

— Dar a cui o fi mâna, Joe? — întrebai, într'o încordare supremă. Cine s'o fi ascunzând sub masca fantomei hotelului?

Joe însă nici nu mă asculta, căci

şi începuse să se urce pe paraîrăznet. Mă uitam la el îngrozit şi, totuşi, nu-mi rămânea altceva de făcut decât să-l urmez.

CAP. 5

Căpetenia bandei

Urcatul către etajul al cincilea se dovedi infinit mai greu decât coborîşul. Ajunsei sus istovit cu desăvârşire.

— Nimic suspect, — îmi şopti Joe. Repede jos pe coş!

Nu trecu mult şi ne aflarăm iar la uşa pe care el o încuiase, dar care acum era deschisă.

— Să umblăm cu băgare de seamă! — mă sfătui el.

Temerea sa, deci, că tâlharii ar căuta să se intereseze de noi, se vădi iarăşi exactă.

Ajunserăm, totuşi, nesupăraţi, în încăperea în care trăiserăm o jumătate de oră îngrozitoare, ţintuiţi de şina de oţel.

Era goală; soba, însă, fusese împinsă la o parte. Desigur că răufăcătorii ghiciseră că Joe descoperise, după scăparea noastră dela moarte, a doua ieşire.

Fără îndoială observară şi că miss White a scăpat, aşa că era de temut că aveau s'o caute prin hambar.

Se impunea, deci, să alergăm cât mai de grabă în ajutorul lui Pitt, care, de sigur, dacă ar fi fost găsit, s'ar afla într'adevăr în mare strâmtorare.

— Inainte dar, în pas gimnastic! Nu ne luaseră revolverele, aşa că umblam cu ele pregătite. Când să intrăm în fosta închisoare a tinerei Englezoaice, auzirăm deasupra noastră o impuşcătură. Va să zică, Pitt fusese descoperit şi se apăra.

Dintr'un salt, Joe se avânţă pe chepeng, ajutându-mi şi mie să mă urc.

Venirăm la timp. Pitt se luptă cu un bărbat mascat, după ce doborîse pe altul prin câteva „directe" de box. Un al treilea însă tocmai sărea asupră-i cu pumnul.

Din trei paşi, furăm lângă el şi, cu câteva lovituri de box, bine ţintite, culcarăm pe agresori la pământ şi-i legarăm.

Joe se aplecă apoi asupra lor şi le smulse măştile.

— Ia te uită! — exclamă el, râzând sarcastic. E James Parker, cu Rusul Rachminoff şi consoarta. Nostimă companie! Eh, să-i ducem pe toţi trei la răcoare.

Parker înjura de zor, dar Joe nici că se sinchisea.

Când se crăpă de ziuă, Siguranţa avu o mare surpriză. Joe Bull, îi predete trei răufăcători căutaţi de multă vreme. Totuşi, interogatoriul ce li se luă imediat nu dădu niciun rezultat, căci păstrau un mutism încăpăţânat, nevoind să mărturisească nimic. Joe povesti la iuţeală cele petrecute peste noapte, iscălind şi un proces-verbal, după care plecarăm. Afară, în stradă, zise înciudat:

— Banda speră să-i mai vie vreun ajutor, în credinţa că nu-i cunoşc şeful.

Era o nouă surpriză. Aşa dar, nu se terminase cazul şi trebuia s'o pornim din nou la vânătoare.

— Nu mai fii aşa de sperios, — mă consolă Joe, ghicindu-mi probabil gândurile. De astădată o să meargă strună. Avem chiar foarte mult timp. E patru fix. Mergem la directorul general Thompson, căruia-i vom produce bucurie mare, chiar dacă-l ridicăm din pat la o oră aşa de timpurie.

— Dar ce treabă ai cu el?

— Păi, să colaboreze şi dânsul nitelus la epilogul acestei aventuri, noi rămânând în culise şi ieşind pe scenă la momentul oportun. O să-ţi faci cruce când vei afla cine a jucat şuţătâta dibăcie pe fantoma hotelului. Dar ai răbdare! Nu-ţi spun, deocamdată, nimic.

Directorul general ocupa la hotelul „Royal" un şir de camere elegante. Cum îşi spuse Joe numele, furăm imediat anunţaţi şi Thompson ne primi în pijama.

— Ce s'a întâmplat, mister Bull? — exclamă el, turburat. S'a săvârşit iarăşi vreun furt, vreo crimă poate?

— S'au desfăşurat o sumă de evenimente în noaptea aceasta. S'a comis, între altele, un mare furt. Prietenul meu Lloyd şi cu mine am fost chiar martori la misteriosul fapt.

— Şi aţi prins hoţul?

— Încă nu, dar fiţi liniştit: nu ne mai scapă. Afară de aceasta, sunt în măsură să vă aduc ştirea îmbucurătoare că societatea dvs. va căpăta înapoi cea mai mare parte a obiectelor furate până acum.

— Dragă domnule Bull, nu mă ţine ca pe jăratec! Cine-i hoţul?

— El singur va fi în curând nevoit să mărturisească. Răbdare, mister Thompson. Americanul care-a fost jefuit azi noapte nu va da alarma decât abia pe la opt. Trebue atunci să fim cu toţii la faţa locului. Dar, încă ceva; nu comunicaţi nimănui prezenţa noastră.

— Dar de ce?

— E absolut necesar să ne creadă morţi: pe noi doi şi pe servitorul nostru Pitt.

Thompson sări speriat înapoi şi exclamă:

— Vasăzică, s'a săvârşit un atentat asupra dv.?

— Şi încă ce atentat! Rar am trecut printr'o jumătate de oră aşa de plăcută ca aceea ce-mi fuse hărăzită azi noapte, când m'au ţintuit pe un drug de oţel, — replică Joe sarcastic.

Thompson nu-l mai slăbi şi el trebui să-i povestească, din fir în păr, aventura noastră nocturnă.

— De necrezut! E ne mai pomenit! — exclamă directorul general, fot umblând prin cameră ide colo până colo. Parcă e un roman şi,

totuşi, trebue să fie adevărat, din moment ce ne-o spui d-ta. Şi unde se află tânăra Englezoaică, miss White?

— E la adăpost bun. Cei trei arestaţi tac cu încăpăţânare. James Parker pare să fie cel mai mare ticălos din cei trei, el trebue să fie şi asasinul băiatului dela ascensor şi tot lui i s'o fi datorând şi răpirea Englezoaicei.

— Dar al patrulea, şeful, aşa zisa fantomă a hotelului, cine să fie, mister Bull?

— Răbdare! O veţi afla până peste câteva ceasuri.

Joe se ridicase. Întrebă:

— E posibil să ne daţi pentru vreo două ceasuri o cameră în care să ne putem odihni puţin, după atâta sbucium?

Thompson făcu semn că da, şi totuşi observai că era cam supărat pe Joe fiindcă nu voia să-i spună cine e al patrulea tâlhar. De altfel, şi eu îmi frământam zadarnic creierul cu problema aceasta. Cunoşteam, totuşi, mâna aceea cu inelul, dar nu-mi aminteam unde o mai văzusem.

Directorul general ne introduse într'o încăpere confortabilă din locuinţa sa particulară, unde Joe se lungi pe divan şi adormi îndată.

De mine însă fugea somnul şi, ca să-mi domolesc puţin nervozitatea, fumam ţigară după ţigară.

In cele din urmă, însă, trebue să fi adormit totuşi, căci tresării deodată, deoarece Thompson năvălise în cameră, anunţându-ne foarte turburat, că directorul Stafford tocmai l-a chemat spre a-l înştiinţa că s'au comis peste noapte nu mai puţin de şase furturi.

— Şase e cam mult, — zise Joe, ridicându-se repede. Precât se pare, deci, s'au amenajat în aproape toate camerele tăbni la comutatoare, pentru înlesnirea acestor tâlhării. Să nu zăbovim, însă, căci mă tem că hoţul o s'o şteargă mai repede decât îmi închipuiesc.

Thompson se grăbi să se îmbrace. In momentul acesta, cineva bătu în uşă. Deschise Joe însuşi.

Venise inspectorul de poliţie Brown, pe care Joe îl chemase pentru ora aceasta, fără să mă vestească şi pe mine.

— Bravo, domnule inspector, — zise el, strângându-i, zâmbitor, mâna, — eşti tot aşa de conştiincios şi punctual ca şi acum doi ani.

Directorul general se întoarse în odaie tocmai acum. La vederea inspectorului, pe care-l cunoştea prea bine, întrebă, cam îngrijorat:

— Avem oare cu adevărat nevoie de dumnealui, mister Bull?

— N'avem încotro, răspunse acesta, — căci domnul inspector poartă la dumnealui mandatul de arestare a „fantomei hotelului". Dar aşteptaţi numai un moment, domnilor, să ne deghizăm la iuţeală, ca să vă putem însoţi nestingheriţi, sub masca de agenţi de Siguranţă.

Joe mai dădu inspectorului câteva instrucţiuni, după care plecarăm. Pitt însă trebui să rămâie acasă, fiindcă ne-ar fi dat de gol în uniforma lui de băiat de lift.

Un automobil ne duse la hotelul Bristol, unde cerurăm să fim imediat introduşi în biroul particular al directorului Stafford.

La intrarea noastră, acesta şedea, sdrobit, pe scaunul dela birou şi salută cu voce stinsă pe superiorul său, directorul general Thompson, iar pe cei trei presupuşi agenţi de Siguranţă îi întâmpină doar cu o fugitivă înclinare a capului.

Impreună cu noi, intrase şi un domn mărunţel, elegant, mlădios, care ne măsură cu oarecare nelinişte. Thompson ni-l recomandă ca fiind secretarul său particular.

— Ai asigurat pe pasagerii prădaţi că-i despăgubim de toate pierderile suferite? întrebă directorul general pe Stafford.

— Nici nu ştiu, mister Thompson, la ce sumă imensă se ridică! —

gemu acesta, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Totalul ce trebue să-l înapoiăm e aşa de mare, că n'am îndrăsnit să dau pasagerilor această asigurare până n'am asentimentul dv. Numai Americanului din etajul al doilea i s'au furat cincizeci de mii de lire în numerar şi tot atât valorează şi bijuteriile ce aparţineau fiicei sale.

Thompson sări, speriat, înapoi.

— Drace, dar e de necrezut! — exclamă el.

— Şi nu-i numai atât, — continuă directorul Stafford, umblând agitat de colo până colo. Mister Bull şi prietenul d-sale, doctorul Mac Lloyd, cari ni s'au pus cu atâta amabilitate la dispoziţie, au dispărut de azi noapte fără urme. Mă tem că li s'a întâmplat ceva grav. Omul dela etaj a venit adineauri fuga, să-mi relateze, foarte consternat, că cele două camere ale lor au fost găsite deschise, iar înăuntru domnea cea mai mare dezordine. Pare-se că s'a dat acolo o luptă înverşunată. Ce e mai ciudat, e că uşile dela un garderob erau deschise, iar întreaga cameră e îmbibată de un miros dulceag, straniu. Am căutat peste tot, dar n'am putut descoperi nicăieri pe cei doi.

Thompson nu se mai putu stăpâni. Joe se aşteptase, de bună seamă, la aceasta, căci nu-l opri, aşa că acela o trânti:

— Linişteşte-te, dragă Stafford. Mister Bull şi prietenul d-sale Lloyd, nu se dau aşa de uşor bătuţi. Trăiesc amândoi şi se află foarte aproape de d-ta.

Directorul Stafford se opri locului, înmărmurit, uitându-se aproape îngrozit în juru-i.

— Haide,, haide, ia caută niţeluş! — îl îndemnă Thompson, făcând haz.

La rându-mi însă, abia de mă mai stăpâneam, căci tocmai în acest moment zărisem mâna care purta preţiosul inel cu briliant şi, de acum, ştiam în sfârşit, cine este „fantoma hotelului". Thompson nu-şi putu re-

ţine mâncărimea de limbă şi relată, viu emoţionat, tot ce ni se 'ntâmplase peste noapte. Pe Stafford parcă-l trăznise. Era galben ca un cadavru.

— Şi iată, mister Joe Bull e aci, să demaşte fantoma hotelului — încheiă Thompson. Societatea noastră U. A. G. nu va plăti nimic, dragă Stafford; dimpotrivă, hoţul va trebui să ne înapoieze întreaga pradă.

Dar ce se întâmplă? Stafford îşi vârî, deodată, mâna în buzunarul jiletcei. Joe sări la el şi-i dădu una peste braţ. Revolverul ce-l scosese acela, căzu pe parchet.

— Destul! Rolul d-tale s'a terminat! strigă Joe.

Şi, întorcându-se către directorul general, continuă:

— Eraţi curios să cunoaşteţi fantoma hotelului. Ei bine, e directorul Stafford în persoană.

Şi, până când Thompson să-şi poată reveni din spaima sa nespusă, inspectorul Brown şi pusese cătuşe tâlharului demascat.

— Nu cumva ai la 'ndemână încă o pereche de cătuşe? — îl întrebă Joe, înfăşcând pe secretarul lui Thompson, care tocmai voia să spele putina.

— Pentru Dumnezeu, mister Bull, — exclamă directorul general îngrozit, — să fi participat şi secretarul meu la ticăloşiile comise?

Joe făcu doar un gest afirmativ, fiind foarte ocupat să ţie strâns pe ticălosul acela, care se sbătea nebuneşte.

Intre timp, inspectorul Brown scosese la iveală o a doua pereche de cătuşe, pe cari le puseră secretarului.

După aceea, Joe ridică ceva de jos: erau, după cum stabili o scurtă examinare, două bilete de vapor pentru America. Le 'ntinse directorului general şi zise:

— Biletele astea le-a pierdut secretarul dvs. în încăierare: dovadă

că banda avea intenţia s'o şteargă astă seară. Eu ştiam de mult că Miller e unit cu tâlharii, căci el e acela care a spionat convorbirea noastră dela hotelul „Athénée-Palace" şi tot el s'a urcat aci, la hotelul Bristol, într'o noapte, până la fereastra noastră. L-am observat foarte bine. Dar nici el, nici Stafford, habar n'aveau că noi trăim. Nu ştiau nici că am arestat pe complicii lor. Acum însă să mergem pe drumul cel mai scurt la locuinţa directorului Stafford, unde sper să găsim toate prăzile bine împachetate în geamantane.

Stafford trase o înjurătură sălbatecă. Vedea acum, că totul era pierdut.

Directorul general făcu chiar în ziua aceea o primenire totală la hotelul Bristol, punând să se astupe şi coşul cu câţiva metri, spre a împiedeca orice tâlhărie pe viitor.

— Extraordinar, extraordinar — murmura el într'una, la amiază, când ne despărţirăm de dânsul. Cine ar fi crezut că, într'unul din hotelurile cele mai luxoase din Londra, să se fi cuibărit o asemenea bandă periculoasă? Va fi destul de greu să reabilităm reputaţia pierdută a hotelului. Din nefericire, reporterii prea îşi vâră nasul peste tot, aşa că un scandal e inevitabil. Şi, acum, mister Bull, am onoarea să-ţi transmit mulţumirile societăţii U. A. G. în forma acestui cec. Iţi suntem foarte îndatoraţi şi te rog să nu-l refuzi!

Joe nu refuză, căci ne câştigasem pe bună dreptate suma.

Ne înapoiarăm încă în seara aceea în Franţa. Avurăm linişte câteva zile, după care însă Joe porni iar la lucru, pentru prinderea unei odioase bande de criminali

— SFARŞIT —

Afacerea Grigorescu

Mircea Soleanu, cunoscutul detectiv particular, răsfoi maldărul de dosare din care-mi întinse şi mie unul, luat aproape la întâmplare. Litere tăiate de prin ziare formau pe copertă un titlu de-o şchioapă: *Afacerea Grigorescu.*

— Nici nu se poate o afacere mai bună pentru un începător! mă încurajă el. Pariez că'n cinci minute ai deslegat-o.

Se tolăni leneş într'un fotoliu, în faţa radiatorului electric, şi-şi trase mai aproape o măsuţă pe care avea un borcan cu un fel de dulceaţă chinezească, lăsându-mă pe mine în plata Domnului.

Prietenul meu — să tot fi avut vreo 35 ani — era scund şi slab, foarte îngrijit. Complicaţiile vieţii îl înspăimântau într'atât, încât rămăsese flăcău bătrân, locuia la hotel şi masa i se aducea în cameră.

Cu toate că avea camera bine încălzită, ca tot restul clădirii, ceruse să i se instaleze un radiator electric, şi stătea ore întregi în contemplarea discului înroşit.

Ce-l făcuse să se ocupe de criminalistică? Habar n'am! Dar băiatul acesta ciudat, care-ar fi leşinat dac'ar fi văzut că-i curge cuiva sânge din nas, se simţea atras de cele mai îngrozitoare afaceri criminale din epoca sa.

Dosarul pe care-l aveam în mână era doar o modestă unitate printre sute de alte dosare, doldora de tăieturi din ziare, fişe antropometrice şi fotografii de arme sau de cadavre.

E drept că Soleanu îşi făcea anchetele din fotoliu, şi-mi jurase într'o zi că niciodată, absolut niciodată nu văzuse un cadavru.

— *Tu ai găsit pe criminal?* îl întrebai curios, înainte de a răsfoi dosarul pe care-l aveam în mână.

— E doar atât de simplu! bombăni el, cu gura plină de dulceaţa aceea anostă al cărei miros numai, îmi producea o greaţă nespusă.

Dosarul începea cu o notiţă mică de ziar:

In clipa în care închidem ediţia suntem informaţi că o crimă misterioasă a fost săvârşită în str. Italiană No. 85. Victima este Taşe Grigorescu, bine cunoscut în cercurile financiare bucureştene.

Nota era tăiată din „Tempo" care, apărând abia la prânz pe piaţă, apucase să dea informaţia la ultima oră. Al doilea articol, care relata pe larg crima, era tăiat din „Gazeta":

Lugubra descoperire din str. Italiană. Asasinarea unui mare financiar. O arestare iminentă.

Astăzi la ora cinci dimineaţa, portarul imobilului dela No. 85, din strada Italiană, a observat că una din ferestrele dela parter, care dă în apartamentul d-lui Grigorescu, este întredeschisă. Apropiându-se intrigat, a văzut că geamul era spart. Ciobiurile erau unse cu săpun.

Se ştie că unii răufăcători întrebuinţează sistemul acesta, ca să poată sparge geamurile fără sgomot.

Inspăimântat, portarul alergă spre primul colţ de stradă să aducă un sergent. Câteva minute mai târziu, pătrunse pe fereastră în apartamentul chiriaşului, însoţit fiind de reprezentantul forţei publice.

Corpul lui Taşe Grigorescu zăcea, la doi metri de geam, în drum spre divan, cu pieptul găurit de-un glonte care-i atinsese inima.

Nefericita victimă era îmbrăcată în pijama. In jurul ei nu se zărea nicio urmă de luptă.

Medicul cel mai apropiat, chemat în grabă, n'a putut face altceva decât să constate moartea.

Ancheta însă, începută de comisarul circumscripţiei şi continuată

de poliția judiciară, a ajuns la rezultate senzaționale.

Dar mai întâiu câteva cuvinte despre locuință. Apartamentul lui Tase Grigorescu e o garsonieră, ocupând aproape toată aripa dreaptă a clădirii, despărțită în două printr'un coridor, ca mai toate casele mari de raport.

Loja portarului — care locuiește singur, doar cu nevasta — e un fel de anexă a apartamentului.

Acesta are ieșire separată spre stradă și e format dintr'un coridor care servește de anticameră, dintr'un studio în care chiriașul dormea pe divan, dintr'o odaie de baie și un fumoir minuscul.

Ferestrele studio-ului dau în stradă, iar cele ale odăii de baie și ale fumoir-ului în curte.

Tase Grigorescu, de 45 ani, era tot atât de cunoscut în cercurile financiare ca și 'n lumea mondenă.

Bogat — se zice că risipise în câțiva ani multe milioane— trăia acum din comisioanele obținute de la afacerile pe care le mijlocea.

Bărbat frumos, înalt, voinic, spiritual, părea să aibă succese frumușele la femei.

Portarul, care-i ținea loc și de servitor, văzuse multe prietene venind la el.

De câtăva vreme însă, Tase Grigorescu părea mai potolit. Mai exact, de când făcuse cunoștință cu ultima lui prietenă, o oarecare Liseta S..., de 25 ani, care ținea să nu-și piardă locul lângă un amant atât de darnic. Erau aproape tot timpul împreună. Aseară totuși, în mod excepțional, Liseta nu s'a întors în strada Italiană, ceea ce nu i se mai întâmplase decât de două ori într'o lună de zile.

Prima dată, Grigorescu îi făcuse o scenă de gelozie atât de furioasă, încât sgomotul ajunsese până'n odăița portarului.

Ce s'o fi petrecut în noaptea crimei? Până acum nu s'a putut stabili decât că victima s'a întors acasă pe la 10 seara, după ce luase masa la restaurant.

Probabil că a citit... Fapt sigur este că a fumat, căci s'au găsit în scrumieră cinci mucuri de țigară.

La ora trei noaptea precis, portarul a fost trezit din somn de un fel de detunătură. El declară că a ridicat capul de pe pernă și, instinctiv, s'a uitat la ceas.

S'ar fi sculat poate, dacă nu l-ar fi liniștit nevasta:

— Trebue să fie vreun cauciuc de automobil... Imi pare c'am și auzit sgomot de mașină...

A mai ciulit el câteva minute urechile, dar l-a furat somnul.

După cum se vede de altfel la fața locului, se pare că n'a avut loc niciun fel de luptă.

Evenimentele se pot reconstitui în modul următor:

Probabil că d. Tase Grigorescu s'a culcat foarte târziu. Criminalul a spart geamul, după ce-l unsese bine cu săpun de rufe, ca să nu facă sgomot. Probabil că a răsturnat însă vreun obiect cu piciorul. In orice caz, simțind ceva suspect, victima s'a trezit și s'a dat jos din pat.

A fost răpusă însă, fără să mai aibă timp să se apere.

Dar, un fapt ciudat: d. Grigorescu își ținea totdeauna revolverul la îndemână, pe măsuța de noapte; n'avea decât să întindă brațul ca să-l ia.

Or, cu toate că a văzut fereastra deschisă, nici n'a încercat măcar să se înarmeze: revolverul a fost găsit la locul obișnuit, cu toate cele șase cartușe.

De unde anchetatorii au dedus că nu poate fi vorba de un spărgător de rând, care intră în prima locu-

inţă favorabilă ca să omoare şi să prade.

E adevărat că au dispărut dintr'un sertar 300.000 lei în bancnote şi monedă, sumă care fusese ridicată în cursul zilei de la bancă, căci d. Grigorescu urma să plece a doua zi în străinătate.

Liseta S. s'a prezentat singură la comisariat, delarând că şi-a petrecut noaptea în tovărăşia domnului Jianu L..., un vechiu prieten, întâlnit întâmplător în seara din ajun.

După depoziţiile ei, rezultă că se gândea să vie abia pe la 12 noaptea în strada Italiană, după teatru. Întâlnirea aceasta neaşteptată şi stăruinţele insistente ale lui Jianu L... sunt singurele motive cari au împiedicat-o.

La întrebările judecătorului de instrucţie, a răspuns că ştie despre existenţa celor 300.000 lei în garsonieră.

Pe de altă parte d. Grigorescu urma să plece singur în străinătate, voiajul acesta fiind considerat de amândoi ca începutul ruptureî.

După spusele ei, viaţa lor comună nu era deloc fericită. Erau — şi unul, şi altul — pe cât de geloşi, pe atât de inconstanţi.

Ceea ce nu-l împiedicase pe d. Grigorescu să contracteze, cu două săptămâni înainte de crimă, într'o clipă de înduioşare, o asigurare pe viaţă de 800.000 lei, în favoarea prietenei sale.

Acestea sunt faptele

— Ei, ce zici? se interesă Mircea Soleanu, trăgând dintr'o ţigară groasă de foi.

— Crima a fost comisă probabil de...

— Nu asta te întreb. Ce părere ai despre darea de seamă? Dac'ar fi toate în genul ei! E drept că e puţin cam tendenţioasă: prea se străvede adevărul. Dar nici un amănunt nu e neglijat, nici măcar cele cinci mucuri de ţigară. *Coronas*, după cum m'a lămurit, la telefon, portarul. Unui fumător obişnuit îi trebuiesc 40 minute pentru una singură... Ia te uită niţel şi la planul acesta al casei, pe care mi l-a trimis un amic dela poliţie...

— Documentările se opresc aici?

— Aproape... Mai avem şi extrasul unui raport asupra vieţii pe care o duce Liseta Stoian, amanta lui Grigorescu. Mai mult rău decât bun... Femeie întreţinută... Dintr'o clasă foarte de jos... Tatăl ei era un negustor ambulant, cu un cazier judiciar destul de voluminos...

— Grigorescu vroia într'adevăr s'o rupă?

— Citeşte! Nici eu nu ştiu mai mult. Ai toate documentele.

— Liseta Stoian avea cheia de la intrare?

— Da.

— Şi unde şi-a petrecut noaptea?

— Într'unul din hotelurile de pe Calea Griviţei în care nu se preocupă nimeni de dute-vino al locatarilor, în care camerele se închiriază cu ora, sau cu ziua. Omul de serviciu îşi aminteşte vag să fi văzut perechea intrând la unu dimineaţa, dar n'a văzut-o plecând, căci ştii şi tu că plata se face înainte, în astfel de hoteluri...

Aveam întinse pe masă, în faţa mea, articolele de ziar şi planul.

— Dar ce-i cu carta asta postală? m'am interesat, descoperind în dosarul, pe care-l credeam gol, o bucată dreptunghiulară de carton.

— Răspunsul primit dela Institutul meteorologic, la o întrebare pe care i-am pus-o. Citeşte şi tu: „Ploaie deasupra Bucureştilor, în noaptea de 4 spre 5, de la orele 2 până la 3 şi jumătate dimineaţa. Vânt puternic de nord-vest".

Şi Mircea Soleanu adăugă, obo-

sit parcă de atâta vorbă:

— Era noaptea crimei. Asta-i totul!... Haide, nu spui încă nimic? N'ai găsit?

N'aş fi vrut să mă fac de râs, răspunzând într'o doară. M'am apucat să scriu cu creionul, pe marginea planului:

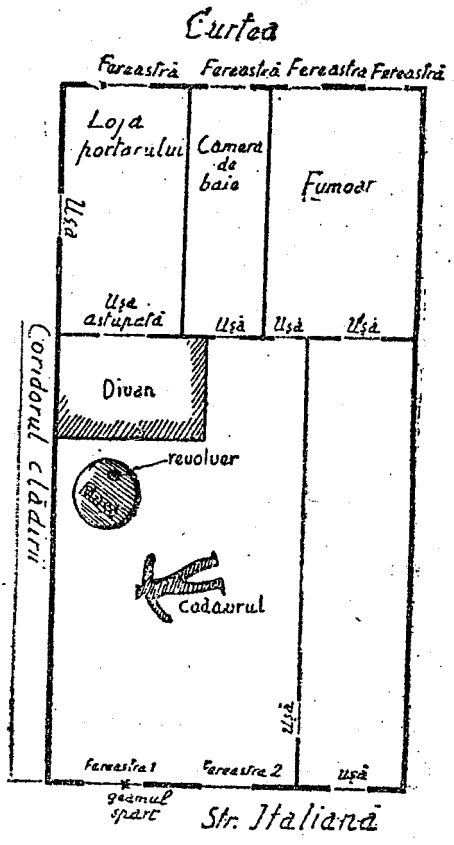

Tase Grigorescu.
Liseta Stoian.
Amantul ei.
Portarul.
Un spărgător necunoscut.

Dar creionul îmi rămase în aer, şovăind parcă să se aplece, acuzator, spre unul din aceste cinci nume.

Mircea Soleanu se sculase în picioare, aplecându-se peste umărul meu:

— Ei, haide odată! zise el sa-

lisfăcut, văzând primul nume.

I-am răspuns, sigur de mine:

— Trebuesc luate în consideraţie toate posibilităţile, chiar şi imposibilul...

Dar nici după zece minute creionul meu nu se hotăra să-şi precizeze o atitudine. O apăsare uşoară a mânei lui Mircea îl îndreptă spre unul din nume.

— Planul! bombăni el, compătimitor. Uită-te la plan! Citeşte planul! *Scrie limpede pe el...*

(CUM S'A FĂPTUIT CRIMA ŞI CINE E AUTORUL? *La aceste întrebări trebue să ne răspundă cititorul care doreşte să-şi frământe niţel mintea. Cu puţină perspicacitate soluţia se poate găsi. Şi apoi răsplata e destul de îmbietoare. Citiţi condiţiile de pe pag. II-a a copertei).*

Colţul umorului

O doamnă povesteşte despre o spargere încercată la dânsa în noaptea trecută:

— Aud deodată sgomot şi văd sub pat picioarele unui bărbat.

— Ce?... Picioarele spărgătorului?

— Nu, ci acelea ale soţului meu. Auzise şi el sgomotul.

*

Micul Ionel, fiul procurorului, nu vrea să facă lecţii în timpul vacanţei, şi îşi motivează lenevia în felul următor:

— Nici tu când pleci în concediu, tată, nu iei cu tine vreun criminal spre cercetare.

*

— Şi acum, acuzat, povesteşte cum ai deschis cassa de bani!

— Cu neputinţă, domnule judecător, căci în sală se află concurenţa.

GLASUL MORTULUI

de Norbert Garai

Inspectorul Bennet, unul din cei mai capabili funcţionari ai Scotland-Yard-ului, mai patrula, acum câţiva ani, ca sergent de stradă pe străzile Londrei. Staţiona la colţuri, reglementa circulaţia şi nu părea a fi mai mult decât o rotiţă mică, dar vrednică de toată încrederea, în mecanismul uriaş al serviciului de ordine.

Pentru prima oară Bennet atrăsese atenţia superiorilor săi asupra lui, izbutind să aresteze o întreagă bandă de traficanţi de stupefiante numai pe baza indicaţiunilor date de el. Dovedise că posedă o inteligenţă uimitor de ascuţită şi un ochiu neobişnuit de vigilent.

Întâmplarea voise ca Bennet, cu prilejul cercetărilor într'o afacere din Whitechapel, — o crimă, — să propună o cale uluitor de simplă pentru prinderea criminalului.

Curând după aceea, Bennet fu detaşat la poliţia penală. Se dovedi atât de dibaciu şi de iscusit, încât i se 'ncredinţară, treptat, cazuri tot mai grele.

Într'o Duminecă dimineaţă, devreme de tot, Bennet fu trezit din somn de soneria telefonului. După jumătate ceas se afla la Scotland Yard. Acolo i se încredinţă un caz foarte curios.

Din Tamisa fusese pescuit cadavrul unui om care stătuse atâta în apă, că orice identificare era cu neputinţă. Dar a doua zi se prezentase la Scotland Yard cameristul unui anume Earl of Herondford, un nobil care trăia în străinătate, cunoscut filatelist şi mare moşier. Cameristului îi atrăsese atenţia o mică notiţă din „*Times*", în care se indica, drept singură posibilitate de a recunoaşte pe mortul pescuit din Tamisa, catarama unei curele de piele, cu trei capete chinezeşti de balaur imprimate pe ea. Cameristul îşi recunoscu stăpânul, după ghete, după haine, după culoarea părului. In aceeaşi seară dânsul plecă, în tovărăşia lui Bennet şi a unui al doilea agent dela Scotland Yard, la moşia victimei, aflătoare la o depărtare de trei ceasuri de Londra cu automobilul. Bennet şi colegul său se instalară în apropierea moşiei, la un mic han.

După două zile, Bennet sosi la conac, cu înfăţişarea şi gesturile unui American îmbogăţit, şi ceru să-i vorbească lui Mr. Brocks, administratorul.

— Numele meu este Josua Bellings, se prezentă el administratorului, părând a lupta din greu împotriva astmei. Mi s'a spus că moşia asta e de vânzare.

Mister Tracks, un lungan cu mutra aspră şi întunecată, se uita uimit la arogantul Yankeu.

— De vânzare? De unde până unde aţi ajuns la presupunerea asta absurdă?

Mr. Bellings râse. Parcă tuşea, când râdea.

— Totul e de vânzare, zise el. Numai să dai preţ. Imi place gospodăria de pe-aici. Aş vrea să mă stabilesc în Anglia. Ofer o sută douăzeci de mii de lire. Ei?

Mr. Bracks rămase tăcut. Privirea lui pătrunzătoare cercetă chipul ciudatului cumpărător. Apoi zise:

— Proprietarul moşiei este Earl of Herondford...

— A fost...

Mister Bracks tresări.

— Cum aşa?

— Păi, până cel mai târziu poimâine, voiu fi eu proprietarul.

— Sunteţi sigur?

Mr. Bracks încruntă sprâncenele supărat.

— Da! O sută douăzeci de mii de lire e o sumă căreia nu i se va putea împotrivi nici chiar onorabilul Earl of Herondford. Eu mai stau aici două zile. Aştept răspunsul. Dacă nu se face treaba, bine!

Mai găsesc eu aşa ceva...

Se ridică, scoase din buzunar o batistă uriaşă şi-şi şterse sudoarea de pe frunte.

— Nu ştiu, zise gânditor Mr. Bracks, dacă voiu putea comunica în aşa de scurt timp cu patronul. Acum se află într'o călătorie în jurul lumii...

— Două zile aştept, niciun minut mai mult, repetă Americanul, încăpăţânat. O sută douăzeci de mii, banii pe masă, Mister Bracks.... ...*Good bye!*

Dând din cap, Mr. Bracks se uită după omul care, sprijinit într'un baston, îşi târa paşii spre uşă.

După două ceasuri, inspectorul Bennet ştia că Mr. Bracks expediase o telegramă la Nisa, Rue des Baumettes, 14, — Villa Jardin. Adresantul: *Monsieur Pierre Renard*. Ciudat că Mr. Bracks nu se dusese la oficiul poştal cel mai apropiat, ci gonise cu automobilul până la un oraş, depărtat de moşie cale de un ceas.

Când ieşi din localul oficiului poştal, Mr. Bracks fu arestat.

A doua zi, disdedimineaţă, Bennet lua loc într'un avion care avea să-l ducă la Calais.

Ajuns acolo, se întâlni cu Monsieur Ferrand, un coleg dela poliţia din Paris, căruia îi comunicase sosirea sa şi care îl aştepta.

— Ei, Bennet! Ce s'aude? De ce m'ai chemat atât de urgent?

— E o lovitură, Ferrand! O mică excursie la Nisa. Plecăm imediat. N'avem nicio clipă de pierdut. Cred că ai să-mi poţi procura o uniformă de factor poştal, la Nisa. Iţi povestesc totul pe drum. Putem pleca numaidecât mai departe, Ferrand?

— Da, însă nu sunt singur. Am adus-o pe Blessie cu mine.

— Blessie?...

— Da, Blessie...

Ferrand fluieră scurt. Un minunat

câine ciobănesc, care mirosise cu mult interes avionul, se apropiă din câteva sărituri.

Vila „Jardin" se afla pe o stradă liniştită, într'un elegant cartier de vile. Strada se desprindea din şoseaua Cannes-Monte Carlo, făcea o curbă în semicerc şi dădea într'o splendidă pădure de fagi.

Pe la cinci după-amiază inspectorul Bennet începu să-şi caute de lucru prin Rue des Baumettes, în uniforma unui factor poştal. La o depărtare de vreo douăzeci de paşi îl urma un domn, după înfăţişare foarte plictisit şi blazat şi care ducea de curea un câine ciobănesc.

Bennet se opri în faţa vilei Jardin, cercetă cu o privire scurtă faţada clădirii, — o faţadă netedă, simplă, în stil modern, — apoi apăsă butonul soneriei dela poartă. Broasca scârţâi şi Bennet intră în grădină.

Din căsuţa grădinarului, cu zidurile acoperite de plante agăţătoare şi clădită alături de un garaj, — ieşi un bătrân cu înfăţişare binevoitoare. Era portarul.

— O scrisoare recomandată pentru Monsieur Pierre Renard.

Portarul dădu din cap.

— Aşteaptă puţin!

Dispăru în casă.

Trecură câteva minute, apoi se'ntoarse însoţit de un domn. Acesta purta pantaloni albi de tennis, curea de piele şi cămaşă sport. Să fi avut vreo patruzeci de ani. Părul blond, cu cărare într'o parte, faţa arsă de soare.

— Monsieur Renard? întrebă Bennet.

Celălalt dădu din cap

— Dă-o încoace!

Vru să ia scrisoarea pe care i-o întindea Bennet. Atunci simţi deodată privirea acestuia îndreptată asupra-i, zări prin poarta deschisă pe omul cu câinele ciobănesc, lăsă să-i cadă scrisoarea jos şi fugi în casă, spre mirarea portarului.

— Poliţia! exclamă Ferrand că-

tre portarul incremenit. — Intră la dumneata în casă! Nimeni să nu iasă în grădină. Câinele îl va înhăța.

Bennet și Ferrand se repeziră în casă, cu revolverele ridicate. Străbătură hallul, trecură din cameră în cameră. Servitorii îi priveau înspăimântați. Cercetară sistematic tot parterul apoi etajul întâi. Voiră să urce la etajul al doilea, dar rămaseră deodată pe loc, ca trăzniți. Câinele lătrase în grădină, — scurt, de două ori. Acum îl auzeau mârâind înfuriat. Apoi detunară două împușcături. Pe când coborau în grabă scara, o auziră pe Blessie urlând lugubru. Apoi se făcu liniște. Deodată răsunară în grădină țipete de ajutor. Omul care țipa părea înnebunit de groază.

Lângă un brad ce dădea umbră unui mic pavilion, găsiră pe omul pe care îl căutau. Îmbrățișase trunchiul copacului și scâncea ca un copil.

Cu toate că Bennet și Ferrand aveau nervi tari, simțiră totuși un fior de groază.

Omul care fugise de ei în casă, voise să scape pe ieșirea din dos a vilei, dar fusese atacat de Blessie. Descărcase două gloanțe și nimerise. Blessie, rănită de moarte, ne mai putându-l apuca pe criminal de gât, își înfipse colții în umărul acestuia, cu atâta furie, încât nici atunci când muri, ceea ce se întâmplă numaidecât, nu i se putură desface maxilarele încleștate.

Un automobil sanitar fu chemat telefonic. Criminalul fu transportat la spital, unde fălcile defunctei Blessie fură îndepărtate din omoplatul rănitului, pe cale de operație. Se produse febra și criminalul își pierdu luciditatea. In aceeași noapte, moartea îi închise gura pentru totdeauna.

După trei zile, Mr. Bracks se afla înaintea inspectorului de poliție Bennet.

— Pierre Renard a făcut mărturisiri complecte, zise Bennet calm. Herondford a fost atras de voi doi pe un yacht cu pânze. Spuneați că vreți să vă întâlniți cu un Francez care avea de vânzare o marcă de mare valoare. Herondford fu omorît de Renard, cu ajutorul dumitale, iar Renard, care se pricepea de minune la plastografierea semnăturilor, a trimis băncii cu care lucra bietul Earl of Herondford, prietenilor de afaceri și dumitale, scrisori în cari spunea că rămâne mai multă vreme în străinătate. Renard fu inițiat, prin dumneata, — administratorul și confidentul lui Herondford de atâția ani de zile —, în toată corespondența de afaceri a victimei. Banca îi încredință sume respectabile, pe cari le-ați împărțit frățește. Iar dumneata tăiai și spânzurai pe moșia ucisului. Așa e?

Bracks zâmbi cu sânge rece.

— Aveți o fantezie admirabilă, domnule inspector, zise el. Dar nu mi-se poate dovedi nici cel mai mic lucru. Eu nu știu nimic din tot ce mi-ați înșirat. Și dacă vă întemeiați pe o mărturisire a lui Renard, trebue să vă arăt o notiță dintr'un ziar, care dovedește, negru pe alb, că Renard a murit fără să-și mai fi redobândit cunoștința. Aveți ghinion, domnule inspector! N'ați fi trebuit să îngăduiți arestaților să citească ziare în timpul prevenției!

Bennet dădu din cap, ca și când s'ar fi așteptat la această obiecție. Apoi apăsă pe un buton, cu un calm imperturbabil. Deodată se auzi un glas, înfrigurat, tremurător...

— Bracks... eu vorbesc cu el, îi povestesc de marcă, și când îți fac semn... adresează-i cuvântul... Eu îl impușc...

Glasul amuți. Bracks se făcuse palid ca un cadavru. Il fixă pe Bennet cu privirea și se uită apoi prin cameră, de jur împrejur, căutând locul de unde venise vocea aceea.

— E un glas din lumea cealaltă,

zise Bennet liniştit, fără cea mai mică nuanţă de batjocură. Să-l lăsăm să grăiască mai departe, Mister Bracks.

Şi apăsă iar pe buton.

— Pune şi tu mâna, Bracks, răsună iar glasul în odaie. — E greu ca plumbul. Nu-l pot asvârli peste bord. Hai, Bracks, repede, repede!... Glasul amuţise.

Bracks se ţinea de scaun, tremurând ca varga. Apoi făcu o mişcare, ca şi cum ar vrea să fugă.

— Stai, stai! Mai întâi iscăleşte procesul-verbal, Bracks! Dar citeşte totul, ca să nu spui pe urmă că te-am tras pe sfoară. S'a făcut, Bracks? E în regulă? Sau să-l mai las pe Renard să glăsuiască?

— Nu, nu, gâfâi Bracks. Aşa e, cum aţi spus...

— Atunci iscăleşte!

Bracks iscăli. Apoi întrebă speriat:

— Cum a vorbit, dacă e mort?

— O placă de gramofon te-a speriat aşa, scumpule. O placă de gramofon care ţi-a vorbit printr'un difuzor, zise Bennet punând, satisfăcut, procesul-verbal în servietă. Am înregistrat aiurările produse de febră ale complicelui dumitale. Nu-i cine ştie ce mare lucru... Aşa, Bracks. Poftim o ţigaretă. Ia-o... E tot ce mai pot face pentru dumneata...

UN ATAC BANDITESC

de Siegfried Tisch

Mister George A. Grey, regele cămăşilor din America, însoţit de fiul său în vârstă de şase ani, se afla într'o zi în drum spre Chicago. Automobilul era condus de vechiul şi conştiinciosul şofer al domnului Grey, iar lângă şofer şedea un detectiv particular, înarmat până'n dinţi, şi care trebuia să vegheze asupra vieţii şi securităţii regelui cămăşilor şi a fiului acestuia.

Călătorii mai aveau vreo oră până la Chicago şi străbăteau tocmai un drum îngust, întortochiat, ce nu putea fi cuprins cu privirea, când deodată, ca şi cum ar fi ieşit din pământ, câţiva inşi cu mutre sălbatece se iviră în faţa maşinii, îşi îndreptară revolverele asupra domnului Grey, iar unul din ei porunci, cu glas tăios:

— Staţi! Mâinile sus!

Mister Grey făcu după cum i se ceru. Cu o privire dădu de înţeles şoferului şi detectivului particular că trebuiau să-i urmeze pilda.

— Scotociţi-l prin buzunare! — zise şeful bandei:

Apoi către Mister Grey:

— Dă-mi bijuteriile!

Nu trecu mult şi şeful tâlharilor avea în faţa sa un ceasornic împodobit cu pietre scumpe, un inel cu un briliant minunat, un ac de cravată de mare preţ şi o tabacheră încrustată, lucrată artistic.

Regele cămăşilor îşi linişti odrasla, arătă spre ceasornicul împodobit cu pietre scumpe şi zise către şeful bandei:

— Domnule, eu nu cunosc numele dumitale, dar cu toată profesia ce o ai, îmi închipui că eşti un gentleman... Ceasornicul acesta l-am primit dela primarul oraşului New-York, pentru activitatea mea caritabilă, şi e cunoscut în întreaga Americă. Dumneata nu poţi să te foloseşti de el — pentru mine însă constituie o a-

mintire scumpă. Te rog, deci, să mi-l lași!

Tâlharul era un om de inimă, în măsura ce i-o ingăduia meseria lui. Mormăi deci:

— Păstrează-ți ceasornicul! mormăi el.

— Mulțumesc foarte mult! — răspunse Mister Grey, ceremonios. — Și dacă vrei să fii deosebit de drăguț, apoi restitue-mi și inelul cu briliant. Il am dela răposatul meu tată.

— Fie! — zise tâlharul. Ducă-se pe pustii și inelul! Nu sunt chiar așa de neomenos, cum ai putea crede!

— Mii de mulțumiri — răspunse regele cămășilor, inclinându-se. — Iar în ce privește acul de cravată și tabachera, le-am primit dela Majestatea Sa regina Irybiriei, pentru serviciii prestate credincios.

— La naiba! — strigă șeful bandei, înfuriându-se. Na, ține și acul de cravată și tabachera! Dar un lucru îți spun: pe fiul dumitale îl iau drept ostatec. Și pe ăsta nu ți-l dau înapoi, chiar de l-ai avea dela împărăteasa Japoniei!

— SFARȘIT —

Citiți în No. 2

Misterul rapidului 115

de

André Charpentier

ULTIMA ORĂ
a „Detectivului săptămânal"

O licitație sinistră.

Inchisoarea din Cambridge, care urmează să fie dărâmată, a scos la licitație instalația de spânzurătoare. Dar direcția s'a înșelat în așteptările ei, căci nu s'a găsit decât un singur amator, căruia s'a văzut silită să-i cedeze ingrozitoarea „mobilă" pentru prețul de una liră sterlină.

Streang și otravă

In Estonia există două soiuri de pedepse cu moartea: condamnatul poate alege între streang și cupa cu otravă.

De curând s'a întâmplat următorul caz: un criminal condamnat la moarte, Sergiu Vasilevsko, în etate de 24 ani, a preferat otrava, spânzurătoarei. Individul, un uriaș în toată puterea cuvântului, a băut cupa până la fund, dar singurul rezultat fu că se îmbolnăvi, însă rămase în viață.

Juriștii estonieni stau acum în fața chestiunii: se poate admite ca un ucigaș să fie executat de două ori pentru una și aceiași crimă, sau trebue să i se comute pedeapsa în muncă silnică pe viață?

Medicina în serviciul criminalilor.

La Chicago, s'a dat de urma unui medic care și-a agonisit avere în chip cu totul original. Clientela sa era formată exclusiv din criminali urmăriți cu mandate de arestare și arta lui consta în a remodela și a face de nerecunoscut, pe cale cosmetico-medicală, figurile criminalilor a căror fotografie, luată după toate regulile polițienești, se afla la dosarul instrucției. Pentru această operație medicul respectiv primea o sută dolari și „pacientul" cu figura nouă era la adăpost de a fi descoperit.

Publicație periodică.- Apare Săptămânal

Redactor responsabil: ST. FREAMAT

Institutul de Arte Grafice „EMINESCU" București I, Str. Ing. Saligny, 2

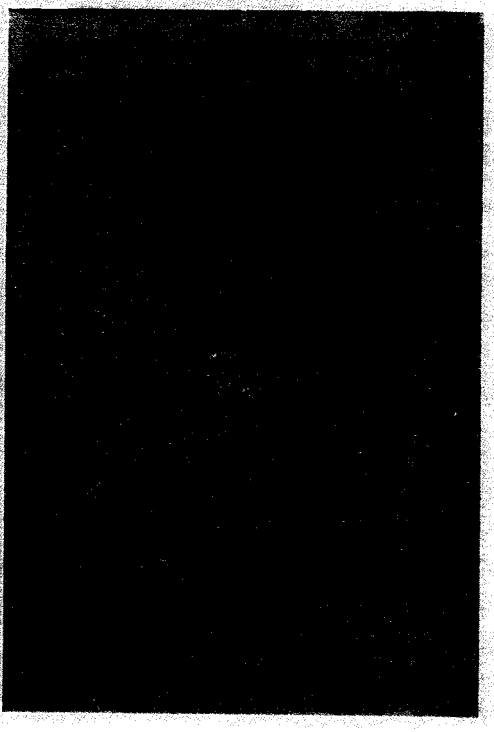

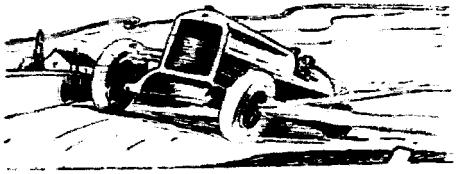

Kapitel

Der Auftrag

Der alte gute Vorfall wiederholt sich

Tom Shark stand auf und reichte mir lächelnd über sein Zeitungsblatt.

„Was hast Du, Tom?“ fragte ich, da sie so vergnügt in mir regte.

Tom Shark reichte mir eine Berliner Zeitung herüber, die er soeben gelesen hatte, deutete auf eine fettgedruckte Stelle und sagte in seiner kurzen Art:

„Da lies selbst, Pat!“

Ich nahm das Blatt zur Hand, überflog hastig den Inhalt des Zeitungsberichtes und konnte mich nun ebenfalls eines Lächelns nicht erwehren.

Das, was uns beide lächeln machte war eine unglaubliche Zeitungsnotiz über Tom Sharks ständige Übersiedlung nach Deutschland.

„Nun, was sagst Du zu der feierlichen Berufungsrede des angetrauten Herrn Zeitungsschreibers?“ fragte Tom, mir eine von seiner kubanischen Importen Zigarren anbietend.

ihm verabschiedeten. „Wer hätte gedacht, daß in einem der angesehensten Hotels von London sich eine solch gefährliche Verbrecherbande einnisten konnte? Es wird schwer werden, das verloren gegangene Renommée des Hotels wieder zu heben. Leider schnappen die Zeitungsreporter zu viel auf, und somit ist ein Skandal unvermeidlich. Doch nun zu Ihnen, Mister Shark. Ich habe die Ehre Ihnen den Dank der U.A.G. in Form dieses Schecks zu übergeben. Wir sind tief in Ihrer Schuld, Mister Shark; bitte weisen Sie ihn nicht zurück!“

Tom sagte nicht nein, denn wir hatten uns die Summe redlich verdient, stellten wir doch wahrlos unser Leben für andere aufs Spiel.

Wir reisten noch am gleichen Tage nach Deutschland zurück, und ich muß gestehen, daß ich heilfroh war, als wir endlich wieder die geliebte Berliner Luft atmen konnten.

Ein paar Tage hatten wir Ruhe, uns in unserem neuen Heim behaglich einzurichten. Dann kamen wir wie durch Zufall dazu, bei der Ergreifung einer schweren Verbrecherbande — übrigens alte Bekannte aus unserer amerikanischen Tätigkeit — entscheidend mitzuwirken.

Im nächsten Heft berichte ich über den aufregenden Fall unter dem Titel:

„Das Geheimnis der Jagowstraße“.